

Sygn. akt VI Ka 1493/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 października 2013 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Marek Wojnar (spr.)

Sędziowie: SO Beata Tymoszów

SO Włodzimierz Suwała

Protokolant sekr. sądowy Joanna Szymańska, sekr. sąd. Martyna Rokicka

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Warszawa - Praga w Warszawie Grzegorza Łaby

po rozpoznaniu w dniu 16 października 2013 r.

sprawy 1. P. M.

oskarżonego o przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 56 ust. 1 i 3 w zb. z art. 59 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 263 § 2 k.k.

2. D. H.

oskarżonego o przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 w zb. z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

3. M. O. (1)

oskarżonego o przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 w zb. z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k.

4. M. P. (1)

oskarżonego o przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 w zb. z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65§1k.k. w zw. z art. 64§1k.k.

5. Ł. E.

oskarżonego o przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 w zb. z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11§ 2 k.k.

6. B. P.

oskarżonego o przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

7. D. J.

oskarżonego o przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65§1k.k.

8. G. M. (1)

oskarżonego o przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

9. M. T. (1)

oskarżonego o przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 w zw. zb. z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k.

10. D. L.

oskarżonego o przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 w zb. z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11§ 2 k.k., art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

11. M. A. P.

oskarżonej o przestępstwa z art. 62 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k., art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonych P. M. i D. H. oraz obrońców oskarżonych P. M., M. O. (1), M. P. (1), Ł. E., B. P., D. J., G. M. (1), M. T. (1), D. L. i M. A. P.

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi- Południe w Warszawie

z dnia 21 czerwca 2012 r. sygn. akt IV K 1513/11

zmienia wyrok w zaskarżonej części w ten sposób, że:

I. w stosunku do oskarżonego P. M.:

1. uchyla orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności i grzywny oraz o zaliczeniu na poczet orzeczonej łącznej kary pozbawienia wolności okresu rzeczywistego pozbawienia wolności;

2. ustala, że kwota nabytej heroiny będącej przedmiotem obrotu w czynie opisanym w pkt I aktu oskarżenia wyniosła około 16.000 zł, a z opisu czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt II aktu oskarżenia eliminuje stwierdzenie „lub do użycia”, zaś z kwalifikacji prawnej tego czynu art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz art. 11 § 2 k.k. i przyjmuje, że zachowania objęte czynami zarzucanymi oskarżonemu w pkt I i II aktu oskarżenia stanowią jedno przestępstwo kwalifikowane z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym w październiku 2009 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i biorąc te przepisy jako podstawę skazania, na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierza mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności i grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 50 (pięćdziesiąt) zł;

3. w ramach czynu zarzucanego w pkt III aktu oskarżenia uznaje oskarżonego P. M. za winnego tego, że w kwietniu 2009 r. w W. przy ul. (...) posiadał bez wymaganego zezwolenia 100 sztuk amunicji do broni palnej, którą otrzymał od R. K. (1) tj. czynu z art. 263 § 2 k.k. i za to na podstawie tego przepisu skazuje go na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

4. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części w stosunku do oskarżonego P. M.;

5. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego nową karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 3 (trzech) lat;

6. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet tak orzeczonej łącznej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 18 kwietnia 2011 r. do dnia 2 kwietnia 2012 r.

II. w stosunku do oskarżonego D. H.:

1. eliminuje z opisu czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt IV aktu oskarżenia stwierdzenie „do użycia”, a z kwalifikacji prawnej tego czynu art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz art. 11 § 2 k.k. i czyn ten kwalifikuje z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym na dzień 29 września 2009 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i przyjmując te przepisy jako podstawę skazania, zaś art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii jako podstawę wymiaru kary utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części w stosunku do oskarżonego D. H.;

III. w stosunku do oskarżonego B. P.:

1. czyn zarzucany mu w pkt X aktu oskarżenia i przypisany mu w pkt XII części dyspozytywnej wyroku kwalifikuje z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym w czerwcu 2009 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i przyjmując te przepisy jako podstawę skazania, a art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii jako podstawę wymiaru kary utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części w stosunku do oskarżonego B. P.;

IV. w stosunku do oskarżonego D. J.:

1. czyn zarzucany mu w pkt XI aktu oskarżenia i przypisany mu w pkt XIV części dyspozytywnej wyroku kwalifikuje z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym na dzień 29 czerwca 2010 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i przyjmując te przepisy jako podstawę skazania, a art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii jako podstawę wymiaru kary utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części w stosunku do oskarżonego D. J.;

V. w stosunku do oskarżonego G. M. (1):

1. czyn zarzucany mu w pkt XII aktu oskarżenia i przypisany mu w pkt XVI części dyspozytywnej wyroku kwalifikuje z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym w czerwcu 2006 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i przyjmując te przepisy jako podstawę skazania, a art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii jako podstawę wymiaru kary utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części w stosunku do oskarżonego G. M. (1);

VI. uchyla wyrok w stosunku do oskarżonych: M. O. (1), M. P. (1), Ł. E., M. T. (1) i D. L. i sprawę w tym zakresie przekazuje Sądowi Rejonowemu dla Warszawy Pragi-Południe do ponownego rozpoznania;

VII. uniewinnia oskarżoną M. A. P. od popełnienia zarzucanych jej czynów;

VIII. zasądza na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonych: P. M. kwotę 1400 (tysiąc czterysta) zł tytułem opłaty za obie instancje oraz pozostałe koszty sądowe w sprawie w części na niego przypadającej; od D. H. kwotę 1400 (tysiąc czterysta) zł tytułem opłaty za drugą instancję oraz pozostałe koszty sądowe w postępowaniu odwoławczym w części na niego przypadającej; od oskarżonego B. P. kwotę 800 (osiemset) zł tytułem opłaty za drugą instancję oraz pozostałe koszty sądowe w postępowaniu odwoławczym w części na niego przypadającej; od oskarżonego D. J. kwotę 800 (osiemset) zł tytułem opłaty za drugą instancję i pozostałe koszty sądowe w postępowaniu odwoławczym w części na niego przypadającej; od G. M. (1) kwotę 800 (osiemset) zł tytułem opłaty za drugą instancję i pozostałe koszty

sądowe w postępowaniu odwoławczym w części na niego przypadającej; koszty sądowe w sprawie w części dotyczącej oskarżonej M. A. P. przejmują na rachunek Skarbu Państwa.

IX. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz: adw. J. K., adw. D. S., adw. Ł. B. i adw. J. B. kwoty po 516,60 zł obejmujące wynagrodzenie za obronę z urzędu w postępowaniu odwoławczym oraz podatek od towarów i usług.

Sygn. akt. VI Ka 1493/12

UZASADNIENIE

1. P. M. został oskarżony o to, że:

I. nieustalonego bliżej dnia w maju 2008 r. w W. przy ul. (...), działając wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uczestniczył w obrocie znacznej ilości środków odurzających w postaci heroiny w ilości około

200 g w ten sposób, że nabył narkotyk do dalszej odsprzedaży za nieustaloną kwotę nie większą niż 16.000 zł od R. K. (1), tj. o czyn

z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485, z późn. zm.);

II. w okresie od czerwca 2008 r. do października 2009 r. w W. przy ul. (...), wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku

o przeciwdziałaniu narkomanii, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodów, uczestniczył w obrocie znacznej ilości środków odurzających w postaci heroiny w ilości 9,6 kg o wartości 960.000 zł

w ten sposób, że wspólnie z innymi osobami przyjmował narkotyk od R. K. (1) do dalszej odsprzedaży w rozliczeniu po 80 zł za gram, po czym zbywał narkotyk do dalszej odsprzedaży lub do użycia nieustalonym osobom w cenie nie mniejszej niż po 100 zł za gram narkotyku, osiągając korzyść w wysokości około 192.000 zł, tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 w zb. z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

(Dz. U. Nr 179, poz. 1485, z późn. zm.) w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art.

65 § 1 k.k.;

III. w kwietniu 2009 r. w W. przy ul. (...), posiadał bez wymaganego zezwolenia 100 sztuk amunicji kal. 7,62 mm lub 7,65 mm, które nabył za pośrednictwem R. K. (1) od C. R., tj.

o czyn z art. 263 § 2 k.k.;

2. D. H. został oskarżony o to, że: w okresie od czerwca

2008 r. do 29 września 2009 r. w W. przy ul. (...), wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodów, uczestniczył w obrocie znacznej ilości środków odurzających

w postaci heroiny w ilości 9,6 kg o wartości 960.000 zł w ten sposób, że wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami przyjmował narkotyk od R. K. (1) do dalszej odsprzedaży w rozliczeniu po 80 zł za gram, po czym zbywał narkotyk do dalszej odsprzedaży lub do użycia nieustalonym osobom w cenie nie mniejszej niż po 100 zł za gram narkotyku, osiągając korzyść w wysokości około 192.000 zł, tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 w zb. z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

(Dz. U. Nr 179, poz. 1485, z późn. zm.) w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art.

65 § 1 k.k.;

3. M. O. (1) został oskarżony o to, że:

I. w okresie od lipca 2007 r. do połowy kwietnia 2008 r. w W. przy ul. (...), ul. (...) i innych miejscach na terenie W., wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, działając wspólnie i w

porozumieniu z M. R. (2) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodów, uczestniczył w obrocie znacznej ilości środków odurzających w postaci heroiny w ilości 2 kg o wartości 280.000 zł w ten sposób, że w kilkudziesięciu transakcjach przyjmował narkotyk od M. R. (2), a ten od Ł. L., w ilości przeciętnie 100 g co 10 dni do dalszej odsprzedaży w rozliczeniu po 110 zł za gram, po czym zbywał narkotyk w cenie po 140 zł za gram narkotyku, z czego uzyskał korzyść w wysokości nie mniej niż 60.000 zł lub udzielał narkotyk innym osobom tj. o czyn z art.

56 ust. 1 i 3 w zb. z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r.

o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485, z późn. zm.) w zw.

z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k.;

II. w okresie od maja 2008 r. do września 2009 r. w W. przy ul. (...), wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, działając wspólnie i w porozumieniu

z M. R. (2), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodów, uczestniczył w obrocie znacznej ilości środków odurzających w postaci heroiny w ilości 3 kg

o wartości 420.000 zł w ten sposób, że w kilkudziesięciu transakcjach nabywał narkotyk od R. K. (1), w ilości przeciętnie 100 g co 10-14 dni do dalszej odsprzedaży w rozliczeniu po 80-85 zł za gram dla M. R. (2), z którym rozliczał się po 110 zł za 1 gram, po czym zbywał narkotyk nieustalonym osobom w cenie po 140 zł za gram, z czego uzyskał korzyść w wysokości nie mniej niż 90.000 zł, tj. o czyn z art. 56 ust.

1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485, z późn. zm.) w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

4. M. P. (1) został oskarżony o to, że: w okresie od stycznia 2008 r. do grudnia 2008 r. w W. przy ul. (...), wbrew przepisom ustawy

z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodów, uczestniczył w obrocie znacznej ilości środków odurzających w postaci marihuany w ilości nie mniejszej niż 1,2 kg oraz znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości nie mniejszej niż 1,2 kg o wartości transakcyjnej nie mniejszej niż odpowiednio 6.000 zł oraz 18.000 zł w ten sposób, że nabywał narkotyk do dalszej sprzedaży lub do użycia przez inne osoby sukcesywnie co miesiąc w ilościach po 100 g marihuany

i 100 g amfetaminy od M. O. (2), przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, orzeczone prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 2 czerwca 2005 r., sygn. XVIII K 79/05, za przestępstwo z art. 280 § 2 KK na karę 3 lat

i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 7 grudnia 2004 r. do 18 stycznia 2007 r., tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 w zb. z art. 59 ust.

1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485, z późn. zm.) w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

5. Ł. E. został oskarżony o to, że: w bliżej nieustalonym dniu na przełomie kwietnia i maja 2009 r. w W. przy ul. (...), wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, uczestniczył w obrocie znacznej ilości środka odurzającego w postaci kokainy

w ilości 1 kg i próbki o masie około 0,3 g w ten sposób, że nabył narkotyk za nieustaloną kwotę za pośrednictwem R. K. (1) od A. G. (1), przy czym 1 kg kokainy do dalszego obrotu na terenie W., zaś około 0,3 g kokainy wspólnie i w porozumieniu z M. O. (3) do konsumpcji, przy czym przetworzył środek odurzający w postaci kokainy

o masie ok. 0,3 g w ten sposób, zmieszał go z inną substancją chemiczną

w postaci cieczy na bazie prawdopodobnie amoniaku i poprzez podgrzewanie uzyskał ok. 0,36 g przetworzonego narkotyku, a następnie zażył narkotyk

w postaci uszlachetnionej, tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 w zb. z art. 62 ust.

1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485, z późn. zm.) w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

6. B. P. został oskarżony o to, że: w czerwcu 2009 r.

w W. przy ul. (...), wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uczestniczył we wprowadzeniu do obrotu znacznej ilości środka odurzającego w postaci heroiny o masie 1 kg o wartości nie mniejszej niż 55.000 zł w ten sposób, że nabył do dalszego obrotu 1 kg narkotyku za kwotę 55.000 zł za pośrednictwem R. K. (1), który zorganizował transakcję ze zbywcą R. K. (2) tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz.1485, z późn. zm.);

7. D. J. został oskarżony o to, że:

w okresie od lutego 2010 r. do 29.06.2010 r. w W. przy ul. (...), wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, uczestniczył

w obrocie znacznej ilości środków odurzających w postaci heroiny w ilości 1 kg o wartości 110.000 zł w ten sposób, że w kilkudziesięciu transakcjach zbywał narkotyk M. R. (2) i D. D., w ilości przeciętnie 100 gram co 14 dni do dalszej odsprzedaży w rozliczeniu po około 90 zł za gram, po czym wymienieni zbywali narkotyk nieustalonym osobom w cenie po 110 zł i po 140 zł za gram, tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485, z późn. zm.) w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

8. G. M. (1) został oskarżony o to, że: w czerwcu

2006 r. w W. na ul. (...), wbrew przepisom ustawy

o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uczestniczył w obrocie znacznej ilości środka odurzającego w postaci kokainy

o masie 1 kg w ten sposób, że zbył w celu dalszego wprowadzenia do obrotu środek odurzający w postaci 1 kg kokainy za pośrednictwem R. K. (1), który zorganizował transakcję pomiędzy nim a nabywcą A. B. (1), w trakcie której doszło do sprzedaży w/w 1 kg kokainy

o wartości 20.000 euro, tj. w przeliczeniu o wartości około 77.000 zł, tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485, z późn. zm.);

9. M. T. (1) został oskarżony o to, że: w okresie od czerwca 2008 r. do września 2009 r. w W. przy ul. (...),

wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, wspólnie i w porozumieniu z żoną M. T. (2), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uczestniczył w obrocie znacznej ilości środków odurzających w postaci heroiny w ilości 400 g o wartości 40.000 zł w ten sposób, że przyjmował narkotyk od M. (...) do dalszej odsprzedaży w rozliczeniu po 55 zł za gram, po czym zbywał narkotyk do dalszej odsprzedaży w cenie po około 100 zł za gram narkotyku lub do użycia tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 w zb. z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485, z późn. zm.) w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

10. D. L. został oskarżony o to, że:

I. w okresie od czerwca 2008 r. do września 2009 r. w W. przy ul. (...), wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku

o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uczestniczył w obrocie znacznej ilości środków odurzających w postaci heroiny w ilości nie większej niż 200 g o wartości nie większej niż 20.000 zł w ten sposób, że przyjmował narkotyk od M. (...) do dalszej odsprzedaży w rozliczeniu po 55 zł za gram po czym zbywał narkotyk do dalszej odsprzedaży w cenie po około 100 zł za gram narkotyku lub do użycia, tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 w zb. z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485, z późn. zm.) w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

II. w okresie od września 2009 r. do początku października 2009 r.

w W. przy ul. (...), wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej uczestniczył we wprowadzeniu do obrotu znacznej ilości środków odurzających w postaci heroiny o łącznej masie 30 g o wartości 3.300 zł w ten sposób, że w 6 transakcjach po 5 g nabył do dalszej odsprzedaży narkotyki od D. K. w cenie po 110 zł za gram narkotyku tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485, z późn. zm.);

11. M. P. (2) została oskarżona o to, że:

I. w okresie od stycznia do sierpnia 2006 r. w W. przy ul. (...) i innych miejscach, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, kilkadziesiąt razy nabyła od R. K. (1) znaczną ilość środka odurzającego w postaci heroiny, w porcjach od 0,5 g do 2 g, w ilości łącznej ok. 80 g za kwotę około 11.200 zł, w cenie po 140 zł za gram narkotyku tj. o przestępstwo z art. 62 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485, z późn. zm.) w zw. z art. 12 k.k.;

II. w okresie od listopada 2006 r. do połowy lutego 2007 r. w W. przy ul. (...) w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, kilkadziesiąt razy nabyła od R. K. (1) znaczną ilość środka odurzającego w postaci heroiny, w porcjach od 0,5 g do 1 g, w ilości łącznej ok. 60 g za kwotę około 8.400 zł, w cenie po 140 zł za gram narkotyku, tj. o przestępstwo z art. 62 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485, z późn. zm.) w zw. z art. 12 k.k.;

III. w okresie bliżej nieustalonych sześciu miesięcy 2007 r. w W. przy ul. (...) i w innych miejscach w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, wielokrotnie nabywała od R. K. (1) znaczną ilość środka odurzającego w postaci heroiny, w porcjach ok. 1 g dziennie, w ilości łącznej ok. 180 g za kwotę około 25.200 zł, w cenie po 140 zł za gram narkotyku tj. o przestępstwo z art. 62 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r.

o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485, z późn. zm.) w zw. z art. 12 k.k.;

IV. w okresie od grudnia 2007 r. do października 2009 r. w W. przy ul. (...), w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, wielokrotnie nabywała do użycia środki odurzające w postaci heroiny co łącznie stanowiło znaczną ilość 65 g, przy czym:

- w okresie od grudnia 2007 r. do połowy kwietnia 2009 r. kilkadziesiąt razy nabyła do użycia od R. K. (1) środek odurzający w postaci heroiny w porcjach od 0,5 g do 1 g, w ilości łącznej ok. 45 g, za kwotę około 6.300 zł, w cenie po 140 zł za gram narkotyku,
- w okresie od kwietnia 2009 r. do maja 2009 r. kilka razy nabyła do użycia od A. S. środek odurzający w postaci heroiny w porcjach, w ilości łącznej ok. 10 g, za kwotę około 1.400 zł, w cenie po 140 zł za gram narkotyku;
- w okresie od maja 2009 r. do października 2009 r. kilka razy nabyła do użycia od R. K. (1) środek odurzający w postaci heroiny w porcjach, w ilości ok. 10 g, za kwotę około 1.400 zł, w cenie po 140 zł za gram narkotyku, tj. o przestępstwo z art. 62 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485, z późn. zm.) w zw. z art. 12 k.k.;

V. w dniu 8 października 2009 r. w W. przy ul. (...) w celu użycia posiadała 0,93 g środka odurzającego w postaci heroiny, którą nabyła od R. K. (1) za kwotę 140 zł na 1 gram tj. o przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485, z późn. zm.) w zw. z art. 12 k.k.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie wyrokiem z dnia 21 czerwca 2012 r., sygn. akt IV K 1513/11 oskarżonego P. M. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt

I czynu, a stanowiącego przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt II czynu, a stanowiącego przestępstwo z art. 56 ust.

1 i 3 w zb. z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. oraz za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt III czynu, a stanowiącego przestępstwo z art. 263 § 2 k.k. i za to za czyn z pkt I na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii skazał go na karę 1 roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 20 stawek dziennych określając wysokość stawki dziennej na kwotę 50 złotych, za czyn z pkt II na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych określając wysokość stawki dziennej na kwotę 50 złotych, natomiast, za czyn z pkt III na podstawie art. 263 § 2 KK skazał go na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 85 k.k. i 86 § 1 k.k. wymierzone w pkt I kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył oskarżonemu P. M. karę łączną 3 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych określając wysokość stawki dziennej na kwotę 50 złotych; na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej oskarżonemu P. M. kary pozbawienia wolności zaliczył okres tymczasowego aresztowania od dnia 18.04.2011 r. do dnia 2.04.2012 r.; oskarżonego **D. H.** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, a stanowiącego przestępstwo z art. 56 ust.

1 i 3 w zb. z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go na karę 2 lat

i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych określając wysokość stawki dziennej na kwotę 50 złotych; oskarżonego **M. O. (1)** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt I czynu, a stanowiącego przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 w zb. z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.

11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. oraz za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt II czynu, a stanowiącego przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia

29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to za czyn z pkt I na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r.

o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych określając wysokość stawki dziennej na kwotę 50 złotych, natomiast za czyn z pkt II na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy

z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 70 stawek dziennych określając wysokość stawki dziennej na kwotę 50 złotych; na podstawie art. 85 k.k. i 86 § 1 k.k. wymierzone w pkt V kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył oskarżonemu **M. O. (1)** karę łączną 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny

w wymiarze 120 stawek dziennych określając wysokość stawki dziennej na kwotę 50 złotych; na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej oskarżonemu **M. O. (1)** kary pozbawienia wolności zaliczył okres tymczasowego aresztowania od dnia 18.04.2011 r. do dnia 19.03.2012 r.; oskarżonego **M. P. (1)** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, a stanowiącego przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 5 w zb. z art. 59 ust.

1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.

11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych określając wysokość stawki dziennej na kwotę

50 złotych; na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej oskarżonemu M. P. (1) kary pozbawienia wolności zaliczył okres tymczasowego aresztowania od dnia 18.04.2011 r. do dnia 02.04.2012 r.; oskarżonego **L. E.** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, a stanowiącego przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 w zb. z art. 62 ust.

1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.

11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r.

o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 k.k. skazał go na karę

1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze

100 stawek dziennych określając wysokość stawki dziennej na kwotę 50 złotych; na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej oskarżonemu Ł. E. kary pozbawienia wolności zaliczył okres tymczasowego aresztowania od dnia 18.04.2011 r. do dnia 02.04.2012 r.; oskarżonego **B. P.** uznał za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu, a stanowiącego przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r.

o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii skazał go na karę 1 roku

i 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych określając wysokość stawki dziennej na kwotę 50 złotych; na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej oskarżonemu B. P. kary pozbawienia wolności zaliczył okres tymczasowego aresztowania od dnia 18.04.2011 r. do dnia 02.04.2012 r.; oskarżonego **D. J.** uznał za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu, a stanowiącego przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go na karę 1 roku i 5 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych określając wysokość stawki dziennej na kwotę 50 złotych; na podstawie art.

63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej oskarżonemu D. J. kary pozbawienia wolności zaliczył okres tymczasowego aresztowania od dnia 8.06.2011 r. do dnia 02.04.2012 r.; oskarżonego **G. M. (1)** uznał za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu, a stanowiącego przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii skazał go na karę 1 roku

i 5 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych określając wysokość stawki dziennej na kwotę 50 złotych; oskarżonego **M. T. (1)** uznał za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu, a stanowiącego przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 w zb.

z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 k.k. skazał go na karę 1 roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 80 stawek dziennych określając wysokość stawki dziennej na kwotę 50 złotych; na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej oskarżonemu M. T. (1) kary pozbawienia wolności zaliczył okres tymczasowego aresztowania od dnia 18.04.2011 r. do dnia 02.04.2012 r.; oskarżonego **D. L.** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt I czynu,

a stanowiącego przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 w zb. z art. 59 ust. 1 ustawy

z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k., oraz za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt II czynu, a stanowiącego przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r.

o przeciwdziałaniu narkomanii i za to za czyn z pkt I na podstawie art. 56 ust.

3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.

11 § 3 k.k. skazał go na karę 1 roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny

w wymiarze 40 stawek dziennych określając wysokość stawki dziennej na kwotę 50 złotych, natomiast za czyn z pkt II na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy

z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii skazał go na karę

6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 20 stawek dziennych określając wysokość stawki dziennej na kwotę 50 złotych; na podstawie art. 85 k.k. i 86 § 1 k.k. wymierzone w pkt XIX kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył oskarżonemu D. L. karę łączną 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny

w wymiarze 60 stawek dziennych określając wysokość stawki dziennej na kwotę 50 złotych; na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej oskarżonemu D. L. kary pozbawienia wolności zaliczył okres tymczasowego aresztowania od dnia 15.04.2011 r. do dnia 02.04.2012 r.; oskarżoną **M. A. P.** uznał za winną popełnienia zarzucanych jej w pkt I, II, III, czynów co stanowi przestępstwa z art. 62 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. oraz w ramach zarzuconego jej w pkt IV czynu za winną tego, że w okresie od grudnia 2007 r. do października 2009 r. w W. przy ul. (...), w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, wielokrotnie nabywała do użycia środki odurzający w postaci heroiny co łącznie stanowiło znaczną ilość 65 g, przy czym:

- w okresie od grudnia 2007 r. do połowy kwietnia 2009 r. z wyłączeniem okresu od 17 października 2008 r. do 14 lutego 2009 r., tj. okresu kiedy oskarżona przebywała w Zakładzie Karnym kilkadziesiąt razy nabyła do użycia od R. K. (1) środek odurzający w postaci heroiny w porcjach od 0,5 g do 1 g, w ilości łącznej ok. 45 g, za kwotę około 6.300 zł, w cenie po 140 zł za gram narkotyku,

- w okresie od kwietnia 2009 r. do maja 2009 r. kilka razy nabyła do użycia od A. S. środek odurzający w postaci heroiny w porcjach, w ilości łącznej ok. 10 g za kwotę około 1.400 zł, w cenie po 140 zł za gram narkotyku,

- w okresie od maja 2009 r. do października 2009 r. kilka razy nabyła do użycia od R. K. (1) środek odurzający w postaci heroiny w porcjach, w ilości ok. 10 g, za kwotę około 1.400 zł, w cenie po 140 zł za gram narkotyku, co stanowi przestępstwo z art. 62 ust. 1 i 2 ustawy z dnia

29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. oraz za winną popełnienia zarzuconego jej w pkt V czynu a stanowiącego przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii

w zw. z art. 12 k.k. i za to za czyn z pkt I na podstawie art. 62 ust. 2 ustawy

z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. skazał ją na karę 9 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn z pkt II i IV na podstawie art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. skazał ją na kary po 8 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn z pkt III na podstawie art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r.

o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. skazał ją na karę 1 roku pozbawienia wolności, natomiast za czyn z pkt V na podstawie art. 62 ust.

1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.

12 k.k. skazał ją na karę 2 miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art.

85 k.k. i 86 § 1 k.k. wymierzone w pkt XXIX kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył oskarżonej **M. A. P.** karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k.

wykonanie wymierzonej oskarżonej **M. A. P.** kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 5 lat tytułem próby; na podstawie art. 71 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii zobowiązał **M. A. P.** do kontynuowania leczenia odwykowego i oddał ją pod dozór kuratora; na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26.05.1982 r. prawo o adwokaturze

i § 14 ust. 2 pkt 3 oraz § 16 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackich: adwokatów J. K. i E. C. kwoty po 1092 złote + VAT, natomiast na rzecz adwokatów: D. S., Ł. B. i J. B. kwoty po 1008 złotych + VAT tytułem nieopłaconych kosztów obrony z urzędu; na podstawie art. 627 KPK oraz art. 2 ust. 1 pkt 3-5 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223

z póź. zm.) zasądził od: oskarżonego **P. M.** na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1921,60 zł tytułem kosztów sądowych, w tym opłatę

w wysokości 1400 zł, od oskarżonego **D. H.** na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1921,60 zł tytułem kosztów sądowych, w tym opłatę

w wysokości 1400 zł, od oskarżonego **M. O. (1)** kwotę 1521,60 zł tytułem kosztów sądowych, w tym opłatę w wysokości 1000 zł, od oskarżonego **M. P. (1)** kwotę 1321,60 zł tytułem kosztów sądowych, w tym opłatę w wysokości 800 zł, od oskarżonego **Ł. E.** kwotę 2664,76 zł tytułem kosztów sądowych, w tym opłatę w wysokości 800 zł, od oskarżonego **B. P.** kwotę 1301,60 zł tytułem kosztów sądowych, w tym opłatę w wysokości 800 zł, od oskarżonego **D. J.** kwotę 1321,60 zł tytułem kosztów sądowych, w tym opłatę

w wysokości 800 zł, od oskarżonego **G. M. (1)** kwotę 2601,44 zł tytułem kosztów sądowych, w tym opłatę w wysokości 800 zł, od oskarżonego **M. T. (1)** kwotę 2341,44 zł tytułem kosztów sądowych, w tym opłatę w wysokości 580 zł, od oskarżonego **D. L.** kwotę 2361,44 zł tytułem kosztów sądowych, w tym opłatę w wysokości 600 zł, od oskarżonego **J. S.** kwotę 1201,60 zł tytułem kosztów sądowych, w tym opłatę w wysokości 600 zł, od oskarżonego **M. C. (1)** kwotę 2244,76 zł tytułem kosztów sądowych, w tym, opłatę 380 złotych, od oskarżonego **A. G. (2)** kwotę 1181,60 zł tytułem

kosztów sądowych, w tym opłatę w wysokości 800 zł, od oskarżonej **M. A. P.** kwotę 1301,52 zł tytułem kosztów sądowych, w tym opłatę w wysokości 300 zł.

Apelacje od powyższego wyroku wnieśli: oskarżony P. M. i jego obrońca, oskarżony D. H., obrońca oskarżonego M. O. (1), obrońca oskarżonego M. P. (1), obrońca oskarżonego Ł. E., obrońca oskarżonego B. P., obrońca oskarżonego D. J., obrońca oskarżonego G. M. (2), obrońca oskarżonego M. T. (1), obrońca oskarżonego D. L., obrońca oskarżonej M. A. P..

Oskarżony P. M. zaskarżył w całości pkt 1 tego wyroku i zarzucił mu błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść orzeczenia, polegający na przyjęciu, że oskarżony dopuścił się zarzucanych mu czynów.

W konkluzji apelacja wniosła o:

1. zmianę wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy - Pragi w Warszawie
i uniewinnienie oskarżonego wobec braku znamion przestępstwa

ewentualnie o:

2. uchylenie wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy - Pragi w Warszawie
i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego P. M. zaskarżył ten wyrok w całości na korzyść oskarżonego i zarzucił mu:

1. błędne ustalenie stanu faktycznego sprawy, które miało wpływ na jego treść, polegające na nieprawidłowym przyjęciu, że oskarżony dopuścił się zarzucanych mu czynów, podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na poczynienie takich ustaleń;

2. obrazę prawa procesowego, tj. art. 7 k.p.k., 410 k.p.k., 424 §1 pkt 1 k.p.k., poprzez:

- przyjęcie za podstawę orzeczenia selektywnych okoliczności wynikających ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, przemawiających na niekorzyść oskarżonego w tym bezkrytyczne danie wiarygodności pomawiającemu świadkowi w sytuacji, gdy żadne inne dowody nie potwierdziły zeznań R. K. (1) w zakresie nabywania narkotyków przez oskarżonego P. M. i inną osobę jakoby z nim współpracującą
a mianowicie, że tą osobą miał być D. H. oraz nieustalona osoba
o pseudonimie (...), a ponadto Sąd I instancji dopuścił się błędnej oceny stanu zdrowia oskarżonego, który wg przedstawianej dokumentacji był całkowicie wyłączony z funkcjonowania przez okres ponad roku, a nie „kuśtykający”, podobnie jak brak potwierdzenia nabycia amunicji przez oskarżonego jakimikolwiek innymi dowodami.

W konkluzji apelacja wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Oskarżony D. H. zaskarżył powyższy wyrok w całości na swoją korzyść. Z treści apelacji wynika, że kwestionuje on dokonaną przez Sąd I instancji ocenę dowodów, w tym zeznań świadka R. K. (1) oraz stawia zarzut będącego pochodną tej oceny błędu w ustaleniach faktycznych, które zostały oparte tylko na zeznaniach tego świadka. Apelacja nie formułuje jednoznacznego wniosku, jednakże z jej treści wynika, że oskarżony wnosi o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie go ewentualnie o uchylenie tego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego M. O. (1) zaskarżył ten wyrok na korzyść oskarżonego w całości i zarzucił mu:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na przypisaniu oskarżonemu zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu, podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego, nie daje wystarczających podstaw do przypisania oskarżonemu winy w zakresie popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 56 ust. 1 i 3 w zb.

z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii;

2. błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na ustaleniu w procesie faktów, które nie wynikają bezpośrednio z przeprowadzonych dowodów, przy błędnym założeniu, iż inna wersja wydarzeń jest niemożliwa;

3. błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na pominięciu innych dowodów i ustaleniu sprawstwa oskarżonego na podstawie sprzecznych zeznań świadków, w tym świadka bardzo interesownie zaangażowanego w sprawę;

4. naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów, poprzez ocenę dowodów noszącą cechy dowolności, w sytuacji gdy dowody i zasady doświadczenia życiowego w większej mierze wskazywały na brak sprawstwa oskarżonego, zeznania świadka K. są rażąco sztuczne i mechanicznie powtarzane w zakresie zasadniczych kwestii, przy szczegółach świadek zaślania się niepamięcią;

5. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść całego wyroku, a w szczególności art. 4 k.p.k., art. 5 § 1 i 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 424 § 1 i 2 k.p.k., wyrażającą się w:

a) niezgodnej ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz zasadami prawidłowego rozumowania ocenie zgromadzonych dowodów, akcentującej - wbrew zasadzie obiektywizmu - okoliczności niekorzystne dla oskarżonego, przy jednoczesnym pominięciu okoliczności dla niego korzystnych i to bez należytego uzasadnienia takiego stanu rzeczy, mające swój wyraz w wyselekcjonowaniu z zeznań świadka, tylko tych fragmentów, które pozostawały w korelacji z powziętą przez Sąd tezą o winie oskarżonego;

b) naruszenie prawa materialnego, a mianowicie zasady in dubio pro reo, gdy istniejące i nie dające się usunąć rozbieżności w zeznaniach i logiczne możliwości zostały przez Sąd pominięte,

c) rażącej niewspółmierności kary, wymierzonej z pominięciem zasad z art.

53 § 1 kk, polegającej szczególnie na całkowitym pominięciu kryteriów podmiotowych: właściwości i warunków osobistych sprawcy, młodym wieku oraz jego prawidłowym zachowaniu się przez wiele lat po popełnieniu czynu, pominięciu planów na przyszłość i wymierzanie kar w oparciu o proste założenie „ilości” środków odurzających, które oskarżony miał udzielić uczestnicząc w ich obrocie, ponadto traktowanie odmowy składania wyjaśnień jako okoliczności obciążającej, co stanowi prawo oskarżonego.

W konkluzji apelacja wniosła o:

- zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu;

ewentualnie o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego M. P. (1) zaskarżył powyższy wyrok w części dotyczącej oskarżonego na jego korzyść i zarzucił mu:

1. rażąca obrazę przepisów prawa materialnego:

a) art. 11 § 2 k.k. poprzez przyjęcie, że oskarżony M. P. (1) dopuścił się zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu, którego opis brzmi „w okresie od stycznia 2008 roku do grudnia 2008 roku w W. przy ul. (...), wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodów, uczestniczył w obrocie znacznej ilości środków odurzających w postaci marihuany w ilości nie mniejszej niż 1,2 kg oraz znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości nie mniejszej niż 1,2 kg o wartości transakcyjnej nie mniejszej niż odpowiednio 6 000 zł oraz 18 000 zł w ten sposób, że nabywał narkotyk do dalszej sprzedaży lub do użycia przez inne osoby sukcesywnie co miesiąc w ilościach po 100 g marihuany i 100 g amfetaminy od M. O. (2), przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia kary co najmniej

6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, orzeczone prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie, sygn. akt XVIII K 79/05, za przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 7 grudnia 2004 roku do 18 stycznia 2007 roku", tj. czynu z art. 56 ust. 1 i 3 w zb. z art. 59 ust. 1 ustawy

z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. podczas gdy, przestępstwa określone w art. 56 oraz art. 59 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii pozostają do siebie w stosunku wykluczenia i w niniejszej sprawie przy dokonaniu przez Sąd najmniej korzystnych ustaleń faktycznych można było oskarżonemu przypisać, co najwyżej przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii;

2. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia:

a) art. 4 k.p.k. poprzez naruszenie zasady obiektywizmu w rozpoznaniu niniejszej sprawy w postaci nie dochowania nakazu bezstronności, a także nieznajdującego podstaw w realiach niniejszej sprawy bezpodstawnego przypisania nieproporcjonalnie wielkiej wartości zeznaniom R. K. (1) stanowiących podstawę zdaniem Sądu przyjęcia winy i sprawstwa M. P. (1), przy jednoczesnym niedowartościowaniu dowodów korzystnych dla oskarżonego zeznań świadków A. M. (1) i M. C. (2), co objawiało się:

- przyjęciem jeszcze przed zamknięciem przewodu sądowego obrazu sprawy, z którego wynikało, że oskarżony jest „obiektywnie winny” zarzucanego mu czynu, a jego wyjaśnienia miały na celu uniknięcie przez niego odpowiedzialności karnej;
- przyjęciem całkowicie dowolnej i niepopartej żadnymi dowodami ani też okolicznościami zaistniałymi w toku postępowania przed Sądem tezy, że oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i uczynił sobie z przestępstwa stałe źródło dochodu, jak również że w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielał innym osobom do użycia tzw. konsumentom środki odurzające;
- zaniechaniem badania przez Sąd I instancji okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego M. P. (1), a zwłaszcza rzetelnego wyjaśnienia okoliczności pobytu przez oskarżonego poza W. w okresie zarzucanego mu czynu czyli od czerwca do grudnia 2008 roku - brak inicjatywy ze strony Sądu I instancji w badaniu tej okoliczności i ustalenia przykładowo czy świadek A. M. (1) pamięta dokładnie datę pobytu oskarżonego w D. oraz jakie są ewentualne przyczyny pamięci tej daty, bowiem być może z tym pobytom oskarżonego wiążą się jakieś szczególne okoliczności, jak również tak samo w stosunku do świadka M. C. (2);
- zaniechaniem zadawania świadkom R. K. (1), A. M. (1) i M. C. (2) oraz samemu oskarżonemu M. P. (1) pytań dążących do wyjaśnienia wszystkich wątpliwości, a w konsekwencji umożliwiających wnikliwe przeanalizowanie materiału dowodowego;

b) art. 5 § 2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości dotyczących udziału oskarżonego M. P. (1) w obrocie środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi w znacznych ilościach, jak również uzyskiwania przez oskarżonego jakichkolwiek korzyści majątkowych, a co za tym idzie uczynienia sobie z popełnienia przestępstwa stałego źródła dochodu - na niekorzyść oskarżonego;

c) art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów, przejawiającej się w przyznaniu waloru całkowitej wiarygodności zeznaniom wyjaśnieniom świadka R. K. (1) i wydanie wyroku skazującego wyłącznie na podstawie jego zeznań, które w toku postępowania w stosunku do oskarżonego M. P. (1) były niespójne, niekonsekwentne, nielogiczne i niekompletne, a ponadto sprzeczne z pozostałym materiałem dowodowym, jak również pominięcie w ocenie materiału dowodowego dokumentów w postaci postanowienia o przedstawieniu zarzutów M.K., protokołu przesłuchania M. K., uzasadnienia postanowienia o przedstawieniu zarzutów M. K., postanowienia o umorzeniu śledztwa w części dotyczącej M. K. oraz postanowienia o umorzeniu śledztwa w części przeciwko K. J. jako dowodów świadczących o tym, że zeznania świadka R. K. (1) nie są w pełni wiarygodne

- jak to błędnie przyjął Sąd I instancji;

d) art. 167 k.p.k. i art. 366 § 1 k.p.k. oraz art. 9 § 1 k.p.k. poprzez zaniechanie działania z urzędu przez Sąd I instancji w wyjaśnianiu wszystkich istotnych dla sprawy okoliczności, a zwłaszcza nie przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków M. O. (3) i M. O. (2), który jest wskazany w opisie czynu oskarżonego M. P. (1), jak również nie ustalenia czy zostały tej osobie przedstawione zarzuty, na jakim ewentualnie etapie jest jej postępowanie karne, a nawet czy prokurator zdołał ustalić czy taka osoba w ogóle istnieje czy podał jej dane w opisie czynu oskarżonego wyłącznie w oparciu o zeznania świadka R. K. (1).

Ponadto zaskarżył równocześnie postanowienie Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie z dnia 21 czerwca 2012 roku, zawarte w w/w wyroku, w przedmiocie kosztów procesu w części zasądzającej od oskarżonego M. P. (1) zwrot kosztów sądowych w wysokości 1321,60 zł.

Zaskarżonemu rozstrzygnięciu co do kosztów procesu na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 3 k.p.k. zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych, mający istotny wpływ na treść orzeczenia, a polegający na uznaniu, iż sytuacja majątkowa i osobista oskarżonego pozwala na poniesienie przez niego kosztów sądowych.

W konkluzji apelacja wniosła o:

zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego M. P. (1) od zarzucanego mu czynu,

ewentualnie

o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego Ł. E. zaskarżył ten wyrok w części dotyczącej oskarżonego Ł. E. co do pkt 10 i 23 i zarzucił mu:

I. błąd w ustaleniach faktycznych będących podstawą orzeczenia i mający wpływ na jego treść polegający przede wszystkim na nieprawidłowym ustaleniu, że oskarżony Ł. E. kupił od A. G. (1) za pośrednictwem R. K. (1) narkotyki w postaci 1 kg kokainy, zwłaszcza pomimo poważnych wątpliwości w tym względzie wynikających przede wszystkim z wyjaśnień samego oskarżonego jak i zeznań świadków mających uczestniczyć w tym zdarzeniu tj.

a) A. G. (1), który na rozprawie w dniu 28.05.2012 r. zaprzeczył by brał udział w zdarzeniu i znał Ł. E. oraz

b) S. K. (1), który na rozprawie w dniu 28.05.2012 r. zaprzeczył by kiedykolwiek kupował od oskarżonego Ł. E. narkotyki, a także by go w ogóle znał;

II. naruszenie przepisów postępowania karnego tj:

art. 4 k.p.k, art. 5 § 2 k.p.k, art. 7 k.p.k w zw. z art. 391 k.p.k., art. 410 k.p.k oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności w zw. z art. 424 kpk poprzez:

I. naruszenie zasady swobodnej oceny dowodu przy ocenie zeznań świadka R. K. (1), które Sąd uznał za „jasne logiczne, konsekwentne i korespondujące z pozostałym materiałem dowodowym podczas gdy były one wewnętrznie sprzeczne i dowolne w zależności od tego czy były składane w postępowaniu przygotowawczym czy przed Sądem i które w ramach dążenia do prawdy materialnej i ustalenia prawidłowego przebiegu zdarzenia Sąd winien wyjaśnić, a tego nie zrobił co doprowadziło do oparcia wyroku na błędnych ustaleniach, w szczególności:

a) jeżeli chodzi o rzekomy sposób skontaktowania się oskarżonego Ł. E. z R. K. (1) to: na rozprawie w dniu 26.03.2012 r. świadek R. K. (1) zeznał: „przełom maja i kwietnia 2009 r. Ł. E. pojawił się w miejscu pracy M. O. (3) i mojego na G. w warsztacie samochodowym z prośbą o załatwienie kokainy”, natomiast w protokole przesłuchania z postępowania przygotowawczego z dnia 12.01.2010 r. w/w świadek zeznał: „w kwietniu 2009 zgłosił się do mnie mój kolega o pseudonimie F. (...) i poprosił bym załatwił mu 1 kg kokainy (...)”, zaś w protokole

przesłuchania z postępowania przygotowawczego z dnia 21.06.2010 r. F. „spotkał się ze mną na ulicy (...) i poprosił czy mogę mu załatwić 1 kg kokainy do cracka (...)”- przy czym po odczytaniu przez Sąd meriti na rozprawie w dniu 26.03.2012 r. każdego protokołu przesłuchania z postępowania przygotowawczego świadek potwierdził ich treść;

b) jeżeli chodzi o wielkość próbki kokainy: to na rozprawie w dniu 26.03.

2012 r. świadek R. K. (1) zeznał „A. G. (1) na spotkanie przywiózł próbkę kokainy, to było gdzieś 0,5g”, a w postępowaniu przygotowawczym w protokole przesłuchania w/w z dnia 21.06.2010 r. „zostawił nam próbkę kokainy około 0,3 g” - co miało istotne znaczenie

w kontekście dalszych zeznań świadka, który wskazał, że wytworzony crak był wielkości 0,4 g, która to wielkość nie zadowoliła ani oskarżonego Ł. E. ani M. O. (3), który nigdy wcześniej nie miał styczności

z tym narkotykiem;

c) jeżeli chodzi o sposób wytworzenia cracka: to na rozprawie w dniu 26.03.

2012 r. świadek R. K. (1) zeznał „O.wziął łyżkę taką jak do zupy, nalał na nią wodę amoniakalną i zaczął to podgrzewać. Z tego rozszedł się straszliwy smród, ja wyszedłem do innego pokoju natomiast Ł. E.

z (...) wygrzewali tą kokainę. Po kilku chwilach pojawił się O.wymiotując bo też nie mógł wytrzymać tego zapachu.

Ł. E. dokończył ten przerób sam”, natomiast w protokole przesłuchania z postępowania przygotowawczego z dnia 21.06.2010 r. świadek R. K. (1) zeznał „tę kulkę w mieszkaniu M. O. (3) wykonali obaj, tzn. M. O. (3)trzymał łyżeczkę, wcześniej kupił ten amoniak i podgrzewał a F. wsypał kokainę z zawiniątka papierowego i mieszał. Wszystko trwało ze studzeniem ok. 2 minut”, zaś w protokole przesłuchania z postępowania przygotowawczego z dnia 12.01.2010 r. w/w świadek zeznał „wiem o tym choć tego nie widziałem, że F.wsypywał kokainę do podgrzanej wody amoniakalnej i następnie

z tej podgrzewanej kokainy wytrąca się biało przezroczysta maź, którą wyjmuje się z wody i formuje się kulki - jest to tzw. „crak”;

d) jeżeli chodzi o sfinalizowanie transakcji to: na rozprawie w dniu

26.03.2012 r. R. K. (1) zeznał „po upływie jednego bądź dwóch dni dzwonił się ze mną F. i umówił i się na transakcje”, „Na ul. (...) doszło między nimi do wymiany”, „W tej reklamówce powinna być kokaina w ilości 1 kg, ja do środka nie zaglądałem, a w drugiej powinny być pieniądze, też do niej nie zaglądałem”, natomiast w protokole przesłuchania z postępowania przygotowawczego z dnia 12.01.2010 r. świadek R. K. (1) zeznał „tego samego dnia, za ok. 1 godz. spotkaliśmy się we trzech w umówionym miejscu i tam A. przekazał torbę z narkotykami - 1 kg kokainy F., otrzymując od niego torbę z pieniędzmi”, zaś na rozprawie w dniu 02.04.2012 r. ten sam świadek zeznał „z propozycją sfinalizowania transakcji wyszedł Ł. E., zadzwonił do mnie”,

a w postępowaniu przygotowawczym w protokole przesłuchania z dnia 21.06.2010 r. zeznał „na spotkanie A. się odezwał pierwszy do mnie. Ja zadzwoniłem do F. (...)”; |

e) jeżeli chodzi o dalsze rzekome rozprowadzanie cracka to: świadek R. K. (1) w postępowaniu przygotowawczym w protokole przesłuchania z dnia 12.01.2010 r. zeznał „Ja jedynie widziałem, jak sprzedawał F.

w czerwcu 2009 r. ten crack chłopakowi B. D. (1) o imieniu S.”, zaś na rozprawie w dniu 2.04.2012 r. w/w świadek zeznał „znam S. K. (1) i B. D. (2). Latem 2009 r. ja zadzwoniłem do Ł. E., że mam klientów na cracka, którzy potrzebowali go właśnie w detalu. Wydzwoniłem, umówiłem ich na spotkanie, oni tzn. te dwie wyżej wymienione osoby pojechali do niego po zakup tego cracka, transakcji nie widziałem, znam tylko z opisu K. i D.”;

1.1. nieuzasadnione obdarzenie zeznań świadka R. K. (1) walorem wiarygodności, podczas gdy powołując się na zasady prawidłowego rozumowania oraz wiedzy, a także na doświadczenie życiowe niemożliwe jest by świadek zapamiętał nawet bez podawania szczegółów ilość transakcji, w tym ilość narkotyków sprzedanych jednej osobie na przestrzeni 4 lat, zwłaszcza wobec treści jego zeznań złożonych na rozprawie w dniu 2.04.2012 r.: „Ja nie prowadziłem rejestru sprzedaży, a spotkań miałem około tysiąca w ciągu tygodnia” oraz „ja odbiorców detalicznych i hurtowych łącznie miałem nie więcej niż 100 osób”;

2. oparcie orzeczenia o winie oskarżonego tylko na wewnętrznie sprzecznych zeznaniach świadka R. K. (1) i całkowitym pominięciu dowodów korzystnych w postaci zeznań świadków A. G. (1), S. K. (1), a także innych, którzy konsekwentnie zeznawali, że nie kojarzyli ani oskarżonego Ł. E., ani osoby która posługiwałaby się pseudonimem (...);

3. nieodniesienie się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku do istotnych kwestii mogących mieć wpływ na rozstrzygnięcie, a mianowicie dokumentów przedłożonych do akt sprawy na wniosek obrońcy oskarżonego, tj. postanowienia i uzasadnienia postanowienia o przedstawieniu zarzutów M. K. oraz postanowienia o umorzeniu śledztwa

w stosunku do w/w, który został pomówiony przez R. K. (1), co

w sposób jednoznaczny rzutuje na ocenę wiarygodności tego świadka, a także zeznań świadka S. K. (1), uznając je jako niemające znaczenia dla sprawy, podczas gdy R. K. (1) zeznawał, że widział jak Ł. E. sprzedawał świadkowi narkotyk.

Ponadto obrońca zarzucił również naruszenie:

1. art. 9 k.p.k. w zw. art. 167 k.p.k. w zw. z art. 193 k.p.k. poprzez nieprzeprowadzenie przez sąd z „urzędu dowodu z opinii biegłego z zakresu chemii w celu ustalenia czy crack jest postacią uszlachetnioną kokainy, czy opisany przez świadka R. K. (1) sposób wytwarzania w/w narkotyku był w ogóle możliwy, a także jaki zapach wytwarza się przy jego produkcji i czy wytwarza on skutki o których zeznawał świadek tj. wymioty oraz jak długo trwa proces chemiczny wyrabiania narkotyku, a także jaka będzie wielkość wytworzonego narkotyku gdy do jego otrzymania zużyto 0,5 g lub 0,3 g kokainy, przy założeniu, że możliwy jest taki sposób wytwarzania narkotyku oraz zaniechania w ramach dążenia do prawdy materialnej wezwania

i przeprowadzenia dowodu z zeznań poniższych świadków, które mają istotne znaczenie dla oceny wiarygodności zeznań świadka R. K. (1), a także ustaleniu rzeczywistego przebiegu zdarzenia tj.:

a) Ł. L. na okoliczność nieznamości Ł. E. z w/w świadkiem, a także w celu zaprzeczenia by świadek był inicjatorem znajomości w/w oskarżonego z R. K. (1), zwłaszcza wobec treści jego zeznań złożonych na rozprawie w dniu 2.04.2012 r. „Ja Ł. E. z widzenia znam od około 2006 r., przedstawił mi go Ł. L.”,

b) B. D. (2) w celu potwierdzenia, że nigdy nie miała miejsce sytuacja opisana przez świadka R. K. (1) tj. by w/w świadek wraz

z S. K. (1) kupowała od oskarżonego E. jakiegokolwiek narkotyki,

c) M. O. (3) w celu potwierdzenia, że zdarzenie opisane przez świadka R. K. (1) tj. wytwarzanie craka w mieszkaniu w/w nigdy nie miało miejsca, jak również, że nie uczestniczył on w transakcji opisanej przez w/w świadka;

2. art. 2 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 366 k.p.k. polegający na nie dążeniu przez Sąd I instancji do wyjaśnienia wszystkich okoliczności sprawy, które powinny stanowić podstawę dla wyrokowania, w szczególności przejawiający się widoczny brak inicjatywy dowodowej Sądu I instancji w dążeniu do prawdy materialnej i ustaleniu rzeczywistego toku wydarzeń, w szczególności nie ustalenie:

a) czy oskarżony Ł. E. posługiwał się jakimś pseudonimem, a jeśli tak to jakim,

b) w jakich konkretnie miejscach doszło do rzekomych transakcji,

c) jaki dokładny przebieg miały spotkania o których zeznawał świadek R. K. (1),

d) czy oskarżony Ł. E. i M. O. (3), znali się, a jeśli tak to jakie były ich relacje,

e) jakie były relacje oskarżonego Ł. E. ze świadkiem R. K. (1),

f) jak zapakowana była próbka narkotyku przekazanego przez A. M. (2) (...) i dlaczego otrzymał ją M. O. (3) skoro narkotyk zamawiał Ł. E.,

g) dlaczego Ł. E. nie poszedł do mieszkania M. O. (3) razem z w/w oraz R. K. (1) od razu tylko dotarł do tam za ok. 20 min.,

h) dlaczego świadek R. K. (1) udał się do mieszkania M. O. (3), skoro miał być tylko gwarantem transakcji,

i) kto podjął decyzję, że narkotyk zostanie wypróbowany w mieszkaniu M. O. (3),

j) gdzie wyszedł świadek R. K. (1) w trakcie wytwarzania narkotyku
i po co wrócił do mieszkania skoro nie miał zamiaru spożywać narkotyku,

k) skąd M. O. (3) wiedział, że ma kupić wodę amoniakalną do wytworzenia craka, skoro ani on ani R. K. (1) nie znali sposobu jego wytwarzania;

3. art. 409 k.p.k. poprzez nie otworzenie na nowo przewodu sądowego pomimo, takiego wniosku uzasadnionego wolą złożenia przez oskarżonego wyjaśnień.

Obrońca oskarżonego zarzucił także naruszenie art. 627 k.p.k. poprzez obciążenie oskarżonego kosztami postępowania podczas, gdy oskarżony przez rok przebywał w areszcie śledczym, obecnie nie jest nigdzie zatrudniony, a na swoim utrzymaniu ma dwójkę małoletnich dzieci.

Z ostrożności procesowej zarzucił także rażąco niewspółmierność kary, poprzez orzeczenie kary wyjątkowo surowej w świetle dyrektyw wynikających
w szczególności z art. 53 § 1 i 2 k.k., a także niedopuszczalne przyjęcie jako okoliczności obciążającej oskarżonego nie przyznanie się przez niego do zarzucanego mu czynu, podczas gdy nie przyznanie się jak i odmowa składania wyjaśnień jest formą obrony i nie może wpływać na podwyższenie kary, a także nienależyte umotywowanie orzeczonej kary w świetle wysokości kar wymierzonych pozostałym współoskarżonym.

W konkluzji apelacja wniosła o:

zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego Ł. E. co do pkt 10 wyroku, ewentualnie o uchylenie wyroku co do pkt 10 i 24 i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Na rozprawie apelacyjnej obrońca oskarżonego Ł. E. popierając wniesioną apelację i wnioski w niej zawarte sprostowała jednocześnie granice zaskarżenia w ten sposób, że wyrok został zaskarżony co do pkt 10 i 24, a nie jak omyłkowo napisano pkt 10 i 23.

Obrońca oskarżonego B. P. zaskarżył powyższy wyrok w całości na korzyść oskarżonego i zarzucił mu:

1. naruszenie prawa procesowego, art. 410 k.p.k., art. 424 § 1 k.p.k. i art.

7 k.p.k., przez przeprowadzenie dowolnej, fragmentarycznej i przeczącej zasadom prawidłowego rozumowania oceny treści dowodów, przejawiającej się, m.in. w całkowitym pominięciu dowodu z akt umorzonych dochodzenia, prowadzonego pod sygn. 2 Ds. 752/09/5, który poddaje w wątpliwość przyjętą datę popełnienia czynu zarzucanego B. P., powstrzymaniu się od oceny rozbieżności w zeznaniach świadków R. K. (2) oraz R. K. (1), wyjaśnienia wewnętrznych sprzeczności w zeznaniach świadka R. K. (1) oraz od oceny dowodów przemawiających na korzyść oskarżonego;

2. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść, wyrażający się w przyjęciu, iż ujawnione w toku postępowania karne dowody i ustalone na ich podstawie okoliczności są wystarczające do uznania sprawstwa i winy oskarżonego B. P.

w zakresie popełnienia przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r., o przeciwdziałaniu narkomanii.

W konkluzji apelacja wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości
i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego D. J. zaskarżył ten wyrok w odniesieniu do oskarżonego na korzyść w całości i zarzucił mu obrazę przepisów postępowania, w postaci obrazy art. 366 § 1 k.p.k. wobec niewyjaśnienia w toku rozprawy wszystkich istotnych okoliczności sprawy wobec zaniechania próby wyjaśnienia sprzeczności w zeznaniach D. D. złożonych w postępowaniu przygotowawczym oraz na rozprawie głównej.

W konkluzji apelacja wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu dla Warszawy Pragi - Południe do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego G. M. (1) zaskarżył ten wyrok na korzyść oskarżonego w części dotyczącej G. M. (1) - pkt XVI, XXXIV i zarzucił mu:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający istotny wpływ na jego treść przez przyjęcie, że oskarżony znał przed postępowaniem w przedmiotowej sprawie A. B. (1) i R. K. (1) oraz że w czerwcu 2006 roku umówił się z G. M. (1) na transakcję narkotykową, a także doszło do takiego spotkania z udziałem oskarżonego, A. B. (1) i R. K. (1), podczas którego oskarżony przekazał kokainę;

2. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a konkretnie: art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 424 § 1 k.p.k. polegającą na tym, że nie uwzględniono okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, a także przez naruszenie zasad obiektywizmu i swobodnej oceny dowodów poprzez dokonanie przez Sąd Rejonowy dowolnej oceny dowodów oraz jednostronną analizę materiału dowodowego, jak również, że nie rozstrzygnął na korzyść oskarżonego nie dających usunąć się wątpliwości, mimo że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwalał na przyjęcie takiego stanowiska, a w szczególności:

- uznanie wyjaśnień oskarżonego za niewiarygodne, który nie przyznał się do zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu i zaprzeczył twierdzeniom świadka R. K. (3), podczas gdy wyjaśnienia te potwierdzone zostały zeznaniami świadków A. B. (1) i M. G. (1),
- danie wiary wewnątrznie sprzecznym zeznaniom świadka R. K. (1) podczas gdy nie korelują one z wiarygodnymi wyjaśnieniami oskarżonego oraz świadków A. B. (1) i M. G. (1),

-nie uwzględnienie okoliczności, że podczas okazania wizerunku oskarżonego na zdjęciach R. K. (1) dwukrotnie nie rozpoznał na nich (...)M. (1),

-okoliczności, że, jak zeznał świadek R. K. (1) poznał on nazwisko oskarżonego dopiero w trakcie postępowania przygotowawczego,

-nieuwzględnienie wniosku dowodowego złożonego w piśmie z dnia 5 marca 2012 roku oskarżonego o sporządzenie opinii wariograficznej w celu przebadania przy użyciu wariografu jego osoby na okoliczność, że w czerwcu 2006 roku nie uczestniczył w transakcji narkotykowej z udziałem R. K. (1) i A. B. (2).

W konkluzji apelacja wniosła o: zmianę powyższego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego G. M. (1) od zarzucanego mu przestępstwa, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Ponadto obrońca oskarżonego wniósł o uwzględnienie wniosku dowodowego oskarżonego o sporządzenie opinii wariograficznej złożonego w piśmie z dnia 5 marca 2012 r. na okoliczności tam wskazane.

Jednocześnie wniósł on o zasądzenie kosztów obrony wykonywanej z urzędu nie pobranych w części ani w całości za wykonywanie obrony przed sądem I i II instancji.

Obrońca oskarżonego M. T. (1) zaskarżył ten wyrok w całości w części w której dotyczy ona oskarżonego i zarzucił mu:

1. obrazę przepisów postępowania, które mogła mieć wpływ na treść wyroku, a mianowicie: art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. - wynikającą z oparcia wyroku na dowodach dla oskarżonego niekorzystnych, przy jednoczesnym pominięciu dowodów przemawiających za wyjaśnieniami M. T. (1) - bez należytego przedstawienia takiego stanowiska w uzasadnieniu wyroku.

W konkluzji apelacja wniosła o:

zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie odmiennie co do istoty sprawy i uniewinnienie M. T. (1) od zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie wyroku i zwrot sprawy do ponownego rozpoznania sądowni I instancji.

Obrońca oskarżonego D. L. zaskarżył ten wyrok na korzyść oskarżonego w części dotyczącej D. L. w pkt XIX wyroku w całości - odnośnie zarzucanego mu czynu opisanego w pkt 10 ppkt I wyroku w zakresie winy, a czynu opisanego w pkt 10 ppkt II wyroku w zakresie kwalifikacji prawnej.

Zarzucał mu: naruszenie przepisów prawa procesowego, która mogła mieć wpływ na treść wyroku, a w szczególności:

art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. - przez uchybienie zasadzie obiektywizmu, ignorowanie koniecznego nakazu sceptycyzmu, oparcie wyroku na pomówieniu, które pozostaje poza wszelką kontrolą.

W konkluzji apelacja wniosła o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu opisanego jako pkt I w pkt XIX wyroku oraz zmianę kwalifikacji prawnej czynu opisanego jako pkt II w pkt XIX wyroku poprzez uznanie, że jego czyn był przestępstwem z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i w konsekwencji obniżenie mu orzeczonej kary za czyn opisany jako pkt II w pkt XIX wyroku, ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonej M. A. P. zaskarżył powyższy wyrok co do pkt XXIX-XXXII i XXXIV i zarzucał mu:

1. obrazę przepisu art. 62 ust.1 i 2 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k., poprzez zakwalifikowanie czynów oskarżonej jako posiadania narkotyków w znacznych ilościach,

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, a mający wpływ na jego treść, poprzez ustalenie, że oskarżona wielokrotnie nabywała środki odurzające w okresie od stycznia 2006 r. do października 2009 r. od R. K. (1) i A. S. oraz że były to ilości znaczne,

3. obrazę przepisów art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k., co miało wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, poprzez nierozważenie wszystkich okoliczności sprawy, a szczególnie tych, które przemawiały na korzyść oskarżonej i rozstrzygnięcie nieusuwalnych wątpliwości na jej niekorzyść, a także oparcie się jedynie na wzajemnie sprzecznych i nie potwierdzonych innymi obiektywnymi dowodami pomówieniach R. K. (1).

W konkluzji apelacja wniosła o: zmianę zaskarżonego wyroku w pkt XXIX-XXXII, 1 poprzez uniewinnienie oskarżonej M. A. P. od popełnienia zarzucanych jej aktem oskarżenia czynów z pkt I-IV i umorzenie postępowania co do czynu z pkt V na mocy art. 62 a ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz zasądzenie od Skarbu Państwa na jej rzecz kosztów zastępstwa prawnego za obie instancje wraz z należnym podatkiem VAT ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacje oskarżonego P. M. i jego obrońcy, oskarżonego D. H. oraz apelacje obrońców oskarżonych B. P., D. J. i G. M. (1) są niezasadne, a ich wnioski nie zasługują na uwzględnienie. Kierunek tych apelacji i granice zaskarżenia pozwoliły natomiast na dokonanie kontroli instancyjnej i zmiany wyroku co do tych oskarżonych w zakresie opisu czynów i kwalifikacji prawnej działania oskarżonych, a w odniesieniu do oskarżonego P. M. także w zakresie wymiaru kary.

Apelacje obrońców oskarżonych M. P. (1) i Ł. E. w zakresie w jakim podniosły zarzut obrazy przepisów postępowania - art. 366 § 1 k.p.k. i art. 410 k.p.k. są zasadne i na uwzględnienie zasługują ich wnioski o uchylenie zaskarżonego wyroku w odniesieniu do tych oskarżonych i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Nie jest również pozbawiony słuszności podniesiony w apelacjach obrońców oskarżonych M. T. (1) i D. L. zarzut obrazy przepisu prawa procesowego – art. 410 k.p.k., mimo nietrafności argumentacji w tym zakresie i na uwzględnienie zasługuje ich wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Co się zaś tyczy oskarżonego M. O. (1) to niezależnie od granic zaskarżenia i zarzutów podniesionych przez apelację obrońcy tego oskarżonego zaskarżony wyrok w stosunku do niego winien zostać uchylony i sprawa przekazana do ponownego rozpoznania. Jest on bowiem dotknięty w tej części tymi samymi uchybieniami prawa procesowego, które dotyczą oskarżonych P., E., T. i L. tj. art. 366 § 1 k.p.k. i art. 410 k.p.k., które sprawiają, że utrzymanie go w mocy byłoby rażąco niesprawiedliwie (art. 440 k.p.k.).

Apelacja obrońcy oskarżonej M. A. P. w zakresie w jakim stawia zarzut obrazy prawa materialnego – art. 62 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii jest zasadna, a jej wniosek o zmianę wyroku wobec tej oskarżonej i uniewinnienie jej zasługuje na uwzględnienie.

Wszystkie apelacje na pierwszy plan wysuwają zarzuty obrazy przepisów postępowania dotyczących szeroko pojętej oceny dowodów oraz będących ich pochodną błędów w ustaleniach faktycznych (niezależnie od tego, że część apelacji stawia zarzuty obrazy innych przepisów prawa procesowego, jak też naruszenia prawa materialnego).

Na wstępie należy przypomnieć kilka podstawowych wymogów, które muszą być spełnione, aby wyrok wydany przez Sąd I instancji był trafny, a jednocześnie Sąd II instancji mógł dokonać prawidłowej kontroli odwoławczej.

W pierwszej kolejności na sędzię orzekającym spoczywa obowiązek przeprowadzenia postępowania dowodowego w sposób wyczerpujący, przy czym przy gromadzeniu dowodów muszą być uwzględnione okoliczności przemawiające zarówno za, jak i przeciw oskarżonym. Następnie zgromadzone dowody, w tym wyjaśnienia oskarżonych, jak i zeznania świadków, które zostały ujawnione przed sądem, muszą być poddane wnikliwej analizie i ocenie w granicach zakreślonych przez art. 7 k.p.k., a poczynione w oparciu o te dowody ustalenia faktyczne nie mogą wykazywać błędów logicznych (błędności rozumowania i wnioskowania). Zgodnie z art. 410 k.p.k. podstawę wyroku może stanowić tylko całościowy obraz okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, co oznacza, że sąd winien mieć na uwadze wszystkie istotne dla sprawy okoliczności, a przy tym swoje stanowisko winien uzasadnić zgodnie z wymogami art. 424 k.p.k. Podnieść jednakże należy, że sporządzenie uzasadnienia jest czynnością wtórną wobec samego wyrokowania, następuje jakiś czas później. Zatem od tego jak zostało sporządzone uzasadnienie, a w szczególności czy jego treść odpowiada wymogom art. 424 k.p.k. nie zależy bezpośrednio sposób rozstrzygnięcia sprawy przez sąd. Wady uzasadnienia mogą utrudniać albo nawet uniemożliwiać dokonanie kontroli instancyjnej, jednakże trudno przyjąć, że wady uzasadnienia (jeżeli występują) mogą mieć wpływ na to, co zostało wcześniej rozstrzygnięte.

Odnośnie zarzutu obrazy art. 5 § 2 k.p.k. to stwierdzić należy, że przepis ten dotyczy wątpliwości, które ma i nie jest w stanie rozstrzygnąć sąd orzekający, nie zaś wątpliwości obrony i oskarżonego co do prawidłowości rozstrzygnięcia

dokonanego przez sąd. Nie należą do nich przy tym wątpliwości związane z problemem oceny dowodów, a więc, który z wzajemnie sprzecznych dowodów zasługuje na wiarę, a który tego waloru nie ma. Jeżeli sąd dokona ustaleń na podstawie swobodnej oceny dowodów, odpowiadającej zasadom wiedzy i doświadczenia życiowego i w zgodzie z przepisem art. 410 k.p.k., a ustalenia te są stanowcze to nie może zachodzić obraza art. 5 § 2 k.p.k. (zob. postanowienie SN z 21.07.2009 r., V KK 142/09, LEX nr 519641, postanowienie SN z 15.05.2008 r., III KK 79/08, LEX 393949, postanowienie SN z 18.01.2007 r., III KK 276/06, OSNwSK 2007/1/211, por. także wyrok SA w Katowicach z 5.06.2007 r., II AKa 173/07, Prok. i PR. –wkl. 2008/2/25).

Przypomnienia ponadto wymaga, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku jest tylko wówczas słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Zarzut ten nie może jednak sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu, wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku, lecz do wykazania, jakich mianowicie uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego. Możliwość zaś przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu nie może prowadzić do wniosku o dokonaniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych (zob. wyrok SN z 20.02.1975 r., II KR 355/74, OSNPG 1975, z. 9, poz. 84, por. także wyrok SN z 22.01.1975 r., I KR 197/74, OSNKW 1975, z. 5, poz. 58).

Apelacje podnosząc zarzut obrazy przepisów postępowania kwestionują przed wszystkim ocenę dowodów z zeznań świadków R. K. (1) czy M. R. (2).

W związku z tym podnieść należy na co również zwrócił uwagę Sąd meriti, że świadkowie, ci składający zeznania obciążające pozostałych oskarżonych, to osoby, które decydując się na współpracę z organami ścigania i wymiaru sprawiedliwości w innych toczących się przeciwko nim postępowaniach karnych korzystają z dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie art. 60 § 3 k.k. Nie są to więc postacie kryształowe, lecz takie, które za sobą mają przeszłość kryminalną. Skoro jednak zarówno przepisy kodeksu karnego, podobnie zresztą jak ustawy z dnia 25 czerwca 1997 r. o świadku koronnym (tekst jedn. Dz. U. z 2007 r., Nr 36, poz. 232 ze zm.) stwarzają podstawy prawne istnienia takich dowodów osobowych, to nie można apriori zakładać ich niewiarygodności lub wiarygodności. Podkreślić przy tym należy, że warunkiem uzyskania uprawnień, jakie dają wskazane przepisy jest złożenie prawdziwych zeznań, a zatem wykazanie kłamstwa pociąga za sobą ryzyko utraty uprawnień. Dowód z zeznań świadków koronnych i świadków korzystających w innych postępowaniach karnych z dobrodziejstwa art. 60 § 3 k.k. (tzw. mali świadkowie koronni) podlega zatem takiej samej ocenie, jak każdy inny dowód, zgodnie z zasadami określonymi w art. 7 k.p.k. Podkreślić przy tym należy, że właśnie tacy świadkowie z racji swojej przynależności do przestępczych struktur i sami uczestniczący w popełnianiu wielu przestępstw w różnych personalnych konfiguracjach mogli dysponować najpełniejszą wiedzą na temat okoliczności tych przestępstw oraz spotkań i rozmów odbywanych na ich temat, jak też wzajemnych przestępczych powiązań między poszczególnymi osobami.

Powyzsze okoliczności prowadzą do wniosku, iż zeznania tych świadków, kierując się wskazaniem wynikającymi z art. 7 k.p.k., należy zatem oceniać w każdym indywidualnym przypadku z uwzględnieniem możliwych weryfikacji i całokształtu okoliczności wynikających z przeprowadzonych w tym zakresie dowodów.

Kontrola odwoławcza zaskarżonego wyroku wykazała, że Sąd Rejonowy co do oskarżonych P. M., B. P., D. J. i G. M. (1) prawidłowo przeprowadził postępowanie dowodowe, wszystkie zebrane w tym zakresie dowody poddał należytej i kompleksowej analizie, z uwzględnieniem całokształtu okoliczności z nich wynikających i w jej efekcie poczynił co do zasady trafne ustalenia faktyczne, poza przypadkiem pierwszego z oskarżonych, kiedy Sąd Okręgowy co do części zarzutów dokonał zmiany w opisie czynów, jak też w przypadku w/w czterech oskarżonych poczynił zmiany w zakresie oceny prawnej przypisanych im czynów, o czym będzie mowa w dalszej części uzasadnienia.

Jednocześnie kontrola instancyjna wykazała, że w pozostałych przypadkach Sąd Rejonowy nie sprostał wymogom prawidłowego przeprowadzenia postępowania dopuszczając się uchybień prawa procesowego, które mogły mieć wpływ na treść wyroku (oskarżeni M. O. (1), M. P. (1), Ł. E., M. T. (1), D. L.) czy obrazy prawa materialnego (oskarżona M. P. (2), a w zakresie czynu zarzucanego jej w pkt XXVII aktu oskarżenia błędu w ustaleniach faktycznych),

Co do apelacji oskarżonego P. M. i jego obrońcy, oskarżonego D. H. oraz obrońców oskarżonych B. P., D. W. J. i G. M. (1)

Wszystkie te apelacje kwestionują dokonaną przez Sąd I instancji ocenę dowodów stawiając zarzuty obrazy przepisów postępowania w tym zakresie i będące pochodną tych ocen zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych.

Wobec takiego sformułowania zarzutów oraz w większości podobnej argumentacji możliwe jest łączne ustosunkowanie się do tych wszystkich środków odwoławczych. Jak wskazano na wstępie apelacje te nie zasługują na uwzględnienie. Kwestionują sądową ocenę dowodów, w tym zwłaszcza zeznań świadka R. K. (1), a w przypadku apelacji obrońcy oskarżonego J. - zeznań świadka M. R. (2) w kontekście zeznań świadka D. D. zmienionych na rozprawie, jednakże ich argumentacja zawarta w uzasadnieniach sprowadza się do polemiki z dokonaną oceną dowodów i prezentowania w tym zakresie własnych poglądów, przy czym skarżący nie wskazują jakich to konkretnych uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania, przy ocenie materiału dowodowego dopuścił się Sąd I instancji. Podnoszone przez apelacje wątpliwości zrodziły się wyłącznie u ich autorów, natomiast nie wystąpiły po stronie Sądu Rejonowego, który w sposób prawidłowy ustosunkował się do wersji wynikających z przeprowadzonych dowodów. W tej sytuacji podnoszone przez apelacje zarzuty obrazy przepisów postępowania dotyczących oceny dowodów, jak też będący ich pochodną zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, nie mogły być skuteczne.

Nie można zatem zgodzić się z w/w skarżącymi, że Sąd I instancji naruszył mogące mieć wpływ na treść wyroku przepisy procesowe art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. i w efekcie dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych w zakresie, który nie podlegał ingerencji Sądu odwoławczego. Wbrew wywodom skarżących, przeprowadzona kontrola odwoławcza zaskarżonego wyroku w tym zakresie pozwala na stwierdzenie, że Sąd Rejonowy prawidłowo przeprowadził postępowanie nie uchybiając wymogom wynikającym z art. 366 § 1 k.p.k., dysponował w tej mierze pełnym i wystarczającym do prawidłowego rozstrzygnięcia materiałem dowodowym, który poddał dostatecznie wnikliwej, kompleksowej analizie, rozważając całokształt okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonych, nie obrażając tym samym art. 410 k.p.k., ani też co do zasady art. 4 k.p.k., czy art. 5 § 2 k.p.k., przy czym oceny materiału dowodowego dokonał z baczeniem na reguły wynikające z art. 7 k.p.k.

Słusznie Sąd I instancji, oparł swoje ustalenia odnośnie oskarżonego P. M., D. H., B. P. i G. M. (1) na zeznaniach świadka R. K. (1). Świadek ten, korzystający z dobrodziejstwa art. 60 § 3 k.k., z racji swojej szerokiej działalności przestępczej, w szczególności związanej z obrotem środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi i licznych kontaktów z osobami zaangażowanymi w przestępczy proceder posiadał duży zakres wiadomości na temat konkretnych podejmowanych przestępczych działań oraz osób w nie zaangażowanych i powiązań między nimi.

Sąd Rejonowy w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku szczegółowo przedstawił zeznania świadka R. K. (1) i dokonał ich wnikliwej oceny, wyczerpująco motywując dlaczego uznał ten dowód za wiarygodny i obiektywny w zakresie dotyczącym wskazanych wyżej oskarżonych. Argumentacja ta, zdaniem sądu Okręgowego, zasługuje na aprobatę. Zarzuty apelacji dotyczące tych oskarżonych nie zawierają kompleksowej analizy, lecz sprowadzają się do wybiórczej oceny materiału dowodowego i wyrażają subiektywne poglądy ich autorów na temat zeznań świadka R. K. (1), a tym samym nie mogą skutecznie podważyć dokonanej, zgodnie z art. 7 k.p.k., oceny tego dowodu przez Sąd I instancji. Brak jest przy tym miarodajnych powodów dla uznania, że świadek R. K. (1) niesłusznie starał się obciążyć oskarżonych P. M., D. H., B. P. i G. M. (1). Podnieść bowiem należy, że jego relacje dotyczyły znacznie szerszego kręgu osób, o których przestępczej działalności miał wiedzę i co najważniejsze przedstawiał w nich obszernie również swoją przestępczą działalność. Depozycje świadka R. K. (1) nie były więc składane w celu ekskulpowania się kosztem innych, natomiast umożliwiły odtworzenie obszernego obrazu przestępczego współdziałania i inkryminowanych powiązań w obrocie środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi. Już na początku postępowania przygotowawczego zdecydował się on na współpracę z organami ścigania i wymiaru sprawiedliwości, a jego wielokrotne relacje są rzeczowe i konsekwentne. Korzystanie przez R. K. (1) z dobrodziejstwa określonego w art. 60 § 3 k.k. nie może świadczyć a priori o niewiarygodności relacji świadka. Jak już wskazano, warunkiem zastosowania dobrodziejstwa z art. 60 § 3 k.k. jest ujawnienie informacji dotyczących osób uczestniczących w popełnieniu przestępstwa oraz istotnych

okoliczności jego popełnienia i to informacji prawdziwych, bowiem w przypadku mijania się z prawdą naraża się na niebezpieczeństwo utraty praw, jakie stwarza powyższy przepis.

W odniesieniu do oskarżonego P. M., Sąd Rejonowy wskazał dla czego zeznania świadka R. K. (1) w zakresie dotyczącym tego oskarżonego uznał za wiarygodne i oparł na nich w tej mierze ustalenia faktyczne. Ocena ta, zdaniem Sądu Okręgowego, zasługuje na akceptację. Podkreślić jedynie należy, że świadek R. K. (1) opisywał działanie oskarżonego P. M., jak też oskarżonego D. H. jako podjęte we współsprawstwie oraz razem z nieustaloną kobietą nazywaną (...). Jego relacje były konsekwentne, znał on szereg szczegółów charakteryzujących obu oskarżonych, których nie mógłby poznać, gdyby nie znał obu tych oskarżonych, nie spotykał się z nimi i nie prowadził z nimi działalności przestępczej. Był w stanie bez problemu podać jakie łącznie ilości heroiny od niego oraz w jakich porcjach nabyli. Rozpoznał oskarżonego M. w czasie okazania jako tego, który razem z D. H. i nieustaloną kobietą nazywaną, (...) nabywali od niego heroinę w celu dalszej odsprzedaży. Jego relacji w odniesieniu do oskarżonego P. M. nie podważają przy tym zeznania świadków S. K. (2) i S. B. ani też znajdująca się w aktach sprawy dokumentacja lekarska dotycząca tego oskarżonego. Z dowodów tych wynika, że oskarżony P. M. miał problemy zdrowotne związane z nogą, jednakże nie wynika z nich, w tym z dokumentów lekarskich, że uniemożliwiło to oskarżonemu funkcjonowanie, poruszanie się i spotykanie z innymi osobami. Podkreślić przy tym należy, na co zwrócił uwagę już Sąd meriti, że sam świadek R. K. (1) w swych zeznaniach mówił o problemach tego oskarżonego z nogą, które jednak nie uniemożliwiały mu funkcjonowania, w tym uczestniczenia w obrocie narkotykami, zwłaszcza, że czynił to, jak wynika z zeznań tego świadka, nie sam, lecz wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami.

Trudno również skutecznie kwestionować, oparte na zeznaniach świadka R. K. (1) ustalenia Sądu I instancji dotyczące posiadania przez oskarżonego P. M. 100 sztuk amunicji do broni palnej, skoro to on sam mu ją przekazał. Nie ma przy tym znaczenia od kogo R. K. (1) otrzymał ową amunicję, bowiem przedmiotem zarzutu jest posiadanie bez wymaganego zezwolenia amunicji przez oskarżonego M., a nie to od kogo amunicję tą otrzymał K., który zeznając o przekazaniu amunicji oskarżonemu M., sam obciąża się uprzednim faktem jej posiadania, choćby przez krótkotrwały czas. W tym kontekście bez znaczenia pozostaje fakt nie przesłuchania w charakterze świadka C. R., który jak wynika z zeznań K., nawet mógł nie wiedzieć o przekazaniu amunicji oskarżonemu M.. Okoliczność ta rzutowała na poczynione ustalenia faktyczne w tym zakresie i skutkowała w wyniku kontroli odwoławczej zmianą opisu czynu zarzucanego oskarżonemu P. M. w pkt III aktu oskarżenia przez wyeliminowanie osoby C. R..

Apelacje oskarżonego P. M. i jego obrońcy nie dostarczyły argumentów, które skutecznie podważałyby stanowisko Sądu Rejonowego w przedmiocie winy tego oskarżonego odnośnie zarzucanych mu czynów. Kontrola odwoławcza zaskarżonego rozstrzygnięcia w stosunku do tego oskarżonego wskazuje jednakże na konieczność dokonania, poza wskazaną zamianą dotyczącą czynu zarzucanego temu oskarżonemu w pkt III aktu oskarżenia, zmian w zakresie czynów zarzucanych mu w pkt I i II aktu oskarżenia. Ze stanowiących podstawę ustaleń faktycznych zeznań świadka R. K. (1) wynika, że heroina będąca przedmiotem zarzutu I miała wartość około 16000 zł i taka wartość została przyjęta przez Sąd odwoławczy w miejsce określenia wartości „nie większą niż 16000 zł”, która jest niejednoznaczna i sugerująca że mogła to być wartość mniejsza, lecz w tym wypadku nie wiadomo o ile. Użycie sformułowania wartości zawartego w zarzucie I aktu oskarżenia, a więc określenie maksymalnej wartości przedmiotu przestępstwa oznaczałoby bowiem, że oskarżonemu zarzuca się więcej niż w rzeczywistości można mu przypisać, skoro mogła to być również wartość mniejsza. Stąd też dokonano w tym zakresie zmiany opierając się na wyliczeniach ilości i ceny zawartych w zeznaniach świadka R. K. (1). W przypadku czynu opisanego w pkt II aktu oskarżenia Sąd Rejonowy błędnie natomiast przyjął, że oskarżony M. zbywał narkotyk nie tylko do dalszej odsprzedaży lub do użycia nieustalonym osobom. Takie alternatywne sformułowanie czynności wykonawczych sprzeczne jest z wynikającym z art. 413 § 2 pkt 2 k.p.k. wymogiem dokładnego określenia czynu przypisanego oskarżonemu oraz jego kwalifikacji prawnej. O ile, gdyby wskazywał na to materiał dowodowy, można przypisać oskarżonemu, że czynności wykonawcze obejmowały oba zachowania, to nie można przypisać oskarżonemu czynności sformułowanej alternatywnie. Błędne było również przyjęcie kumulatywnej kwalifikacji prawnej czynu opisanego w pkt II aktu oskarżenia z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy w zb. z art. 59 ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Pierwszy ze wskazanych przepisów mówi o wprowadzaniu do obrotu lub uczestnictwie

w obrocie środków odurzających i substancji psychotropowych, zaś drugi o udzielaniu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej innej osobie narkotyków. Pojęcia "wprowadzanie do obrotu", "uczestniczenie w obrocie", "udzielanie narkotyków innej osobie", czy "udzielanie narkotyków w celu osiągnięcia korzyści" obejmują tożsame zachowania polegające na odpłatnym przekazywaniu innym osobom narkotyków. Nie oznacza to jednak przyzwolenia ustawodawcy na powstanie sytuacji, by bliźniacze zachowania przestępcze wypełniały znamiona czynności sprawczych różnych przepisów prawa. Kryterium rozróżniania tych zachowań stanowi osoba odbiorcy. Uczestniczenie w obrocie, czy wprowadzanie do obrotu w rozumieniu przepisu art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii polega na hurtowym uzyskiwaniu narkotyków i takim też przekazywaniu ich kolejnym osobom. W sytuacji natomiast, gdy odbiorcą narkotyków jest ich konsument, czyli osoba nabywająca je dla spożycia ich przez siebie, zachowanie sprawcy będzie formą udzielenia, o jakiej mowa w art. 59 cytowanej ustawy.

Kumulatywna kwalifikacja tych przepisów byłaby dopuszczalna, w szczególności gdy zbywca przekazuje środki nabywcy, który jest dealerem, będącym jednocześnie konsumentem narkotyków. Zbywca będzie wówczas odpowiadał z art. 56 w zw. z art. 58 lub 59 w zw. z art. 11 § 2 k.k., natomiast nabywca - z art. 56 u.p.n. Podobnie w sytuacji gdy sprzedający ma świadomość, że przekazywane środki odurzające czy psychotropowe trafią do dalszego obrotu, a część z nich zostanie przeznaczona na własny użytek odbiorcy tych środków, to nastąpi zbieg przepisów art. 56 ust. 1 i art. 59 ust. 1 lub 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Zbiegu tych przepisów nie wyłącza żadna z reguł wyłączania wielości ocen (specjalności, konsumpcji i subsydiarności), a zatem zbieg tych przepisów karnych może mieć charakter rzeczywisty. Przyjęcie takiej kwalifikacji prawnej wymaga jednak pewnych ustaleń faktycznych co do tego, iż osoba wprowadzająca środki odurzające i psychotropowe do obrotu ma świadomość, iż osoba odbierająca te środki jest nie tylko uczestnikiem obrotu, a więc przekaże te środki dalej, ale jest także konsumentem, któremu właśnie udziela tych środków na własny użytek. W przedmiotowej sprawie w odniesieniu do oskarżonego P. M. takich ustaleń świadczących o tym, że nie tylko uczestniczył on w obrocie narkotykami, lecz również w udzielał ich innym osobom (konsumentom) do użycia nie poczyniono i nie wynikają one z dowodów będących podstawą ustaleń faktycznych w tym zakresie, a zatem brak było podstaw do zawarcia w opisie czynu stwierdzenia o zbywaniu heroiny do użycia nieustalonym osobom oraz do przyjęcia kumulatywnej kwalifikacji prawnej z art. 59 ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Dlatego też Sąd Okręgowy wyeliminował powyższe stwierdzenie z opisu czynu zarzucanego oskarżonemu M. w pkt II aktu oskarżenia, a z kwalifikacji prawnej - art. 59 ust. 1 cytowanej ustawy. Jednocześnie analiza zachowań przypisanych oskarżonemu P. M. w pkt I i II aktu oskarżenia prowadzi do wniosku, że stanowią one nie dwa, lecz jedno przestępstwo kwalifikowane z art. 56 ust 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. Wobec zmian wskazanego przepisu art. 56 ust. 1 i 3 Sąd Okręgowy zgodnie z art. 4 § 1 k.k. przyjął brzmienie ustawy obowiązujące na koniec czasokresu tego czynu tj. październik 2009 r., co winno i znalazło odzwierciedlenie w części dyspozytywnej wyroku, a nie tylko w uzasadnieniu rozstrzygnięcia, jak uczynił to Sąd I instancji. Wskazane zmiany zaskarżonego wyroku w odniesieniu do oskarżonego P. M. skutkowały również zmianą wymiaru kary. Wobec uznania obu czynów będących przedmiotem zarzutów w pkt I i II aktu oskarżenia za jedno przestępstwo Sąd Okręgowy wymierzył za nie jedną karę pozbawienia wolności i grzywny. Uwzględniając zasadę reformationis in pius, przy wymiarze kary jako okoliczności obciążające miał na uwadze wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu uczestnictwa w obrocie narkotykami w znacznej ilości, uczynienie z tego inkryminowanego procederu stałego źródła dochodu oraz wielokrotną karalność oskarżonego. Przy orzekaniu kary za zmieniony w zakresie opisu czyn z art. 263 § 2 k.k. Sąd Okręgowy wymierzył oskarżonemu karę w wysokości odpowiadającej wymiarowi kary orzeczonemu za ten czyn przez Sąd Rejonowy. Orzeczone kary jednostkowe oscylują w dolnej strefie ustawowego zagrożenia, zaś kara łączna pozbawienia wolności została wymierzona na zasadzie absorpcji. Kar tych nie można więc uznać za rażąco niewspółmierne (surowe) w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. Orzeczona kara grzywny za czyn z art. 56 ust 1 i 3 upn jest współmierna do korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa oraz do możliwości finansowych oskarżonego M.. Na poczet nowo orzeczonej łącznej kary pozbawienia wolności zaliczono temu oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia zatrzymania do dnia zwolnienia po uchyleniu tymczasowego aresztowania.

Słusznie również Sąd I instancji uznał zeznania świadka R. K. (1) za wiarygodne w odniesieniu do oskarżonego D. H.. Oskarżony ten nie tylko negował swój udział w przestępczej działalności, lecz w ogóle przeczył, aby znał świadka R.

K. (1). Apelacja oskarżonego D. H. jest powieleniem tej linii obrony, która była przedmiotem oceny Sądu I instancji i została uznana za niewiarygodną. Sąd ten wskazał dlaczego zeznania świadka R. K. (1) w zakresie dotyczącym oskarżonego D. H. uznał za wiarygodne i oparł na nich w tej mierze ustalenia faktyczne. Ocena ta, zdaniem Sądu Okręgowego, zasługuje na akceptację. Podkreślić jedynie należy, że świadek R. K. (1) opisywał działania oskarżonego D. H. który we współsprawstwie z P. M. oraz z nieustaloną kobietą nazywaną (...) uczestniczył w obrocie heroiną. Jego relacje były konsekwentne, znał on szereg szczegółów charakteryzujących obu oskarżonych, których nie mógłby poznać, gdyby nie znał obu tych oskarżonych, nie spotykał się z nimi i nie prowadził z nimi działalności przestępczej. Był w stanie bez problemu podać jakie łączne ilości heroiny od niego oraz w jakich porcjach nabyli. Rozpoznał oskarżonego D. H. w czasie okazania jako tego, który razem z oskarżonym P. M. i kobietą nazywaną (...) nabywali od niego heroinę w celu dalszej odsprzedaży.

Apelacja oskarżonego D. H., poza subiektywną polemiką z ocenami i ustaleniami Sądu meriti, nie przedstawiła argumentów, które mogłyby je skutecznie podważyć. Kontrola odwoławcza zaskarżonego rozstrzygnięcia w stosunku do tego oskarżonego prowadzi jednak do wniosku, że istnieją podobnie jak w przypadku oskarżonego P. M. analogiczne okoliczności, które wskazują na konieczność dokonania, takiej samej zmiany w zakresie kwalifikacji prawnej i opisu czynu zarzucanego oskarżonemu H. w pkt IV aktu oskarżenia. Uzasadniały one wyeliminowanie z opisu czynu sformułowania „do użycia”, a kwalifikacji prawnej art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i przyjęcia, zgodnie z art. 4 § 1 k.k., przepisu art. 56 ust. 1 i 3 cytowanej ustawy w brzmieniu obowiązującym na dzień 29 września 2009 r.

Co się tyczy orzeczenia o karze to kary pozbawienia wolności i grzywny orzeczone za przypisany oskarżonemu H. czyn nie mogą być uznane za rażąco niewspółmierne (surowe) w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. Wprawdzie Sąd Rejonowy błędnie powołał jako okoliczność obciążającą nieprzyznanie się oskarżonego, podobnie jak w przypadku pozostałych oskarżonych, do popełnienia zarzucanego mu czynu, jednakże powołane przez ten Sąd pozostałe okoliczności obciążające, w tym znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu, uczynienie z przestępczego procederu stałego źródła dochodu, jak też uprzednia karalność oskarżonego H., przy braku zasługujących na uwzględnienie okoliczności łagodzących, nie dają podstaw do uznania orzeczonych, w strefie oscylującej w dolnej wysokości ustawowego zagrożenia, kar pozbawienia wolności i grzywny za mogące podlegać korekcie w oparciu o przepis art. 438 pkt 4 k.p.k. Apelacja oskarżonego H. nie dostarczyła argumentów, które poza wskazanymi wyżej zmianami w zakresie opisu czynu i kwalifikacji prawnej, skutecznie podważałyby stanowisko Sądu I instancji w stosunku do niego.

Co się tyczy oskarżonego B. P., to Sąd Rejonowy dysponował w tym zakresie pełnym materiałem dowodowym i przekonywująco wykazał dlaczego zeznania świadka R. K. (1) mogą w tym przypadku stanowić podstawę ustaleń oraz dlaczego zeznania świadka R. K. (2) nie są tu miarodajne. Podkreślić przy tym należy, że argumentacja Sądu I instancji odnosi się nie tylko do uwikłania świadka R. K. (2) w dotyczące go postępowanie karne i chęci uniknięcia odpowiedzialności karnej, lecz również do wynikających z zeznań R. K. (1) okoliczności samej transakcji nabycia heroiny przez oskarżonego P., z których wynika, że nie było bezpośredniego kontaktu między R. K. (2) a oskarżonym P. przy przekazaniu tego narkotyku i ten pierwszy przekazał go R. K. (1), a dopiero on następnie oskarżonemu P., już bez udziału K.. Trudno zatem logicznie uznać, że zeznania świadka R. K. (2) mogłyby podważyć, oparte na zeznaniach R. K. (1), ustalenia Sądu meriti dotyczące nabycia przez oskarżonego P. 1 kg heroiny. Apelacja obrońcy oskarżonego B. P., poza subiektywną polemiką z tym stanowiskiem Sądu meriti, nie przedstawiła argumentów, które skutecznie mogłyby je podważyć. Wbrew zarzutom skarżącego zeznania świadka R. K. (1) są konsekwentne, a podnoszone przez apelację rozbieżności w jego relacjach są w istocie pozorne i całkowicie nieistotne, bowiem są opisem tej samej sytuacji innymi słowami w postępowaniu przygotowawczym i na rozprawie, co zresztą zostało przez Sąd meriti jednoznacznie wyjaśnione. Przedstawiona w tym zakresie argumentacja zasługuje, zdaniem Sądu Okręgowego, na aprobatę. Nie można przy tym uznać za skuteczny zarzutu apelacji obrońcy oskarżonego P. nie uwzględnienia dowodu z akt postępowania 2 Ds. 752/09/5. Z akt tego postępowania wynika bowiem jednoznacznie, że do uszkodzenia samochodu D. (...) przez R. K. (1) doszło właśnie dlatego, że oskarżony B. P. nie zachowywał wystarczającej dyskrekcji i ostrożności w handlu heroiną, którą uprzednio nabył za pośrednictwem R. K. (1), a owo nabycie miało miejsce w czerwcu 2009 r. Z cytowanego przez apelację, wyrwanego z kontekstu, zdania z relacji K. wynika, że dopiero

po owym incydencie z wybiciem szyb P. mógł wiedzieć, że pośrednictwo K. w czerwcu 2009 r. w nabyciu heroiny nie było jednorazowym działaniem, lecz, że prowadził on w tym zakresie szerszą przestępczą działalność. Trudno zatem w przywołanym przez skarżącego twierdzeniu R. K. (1) w sprawie o sygn. 2 Ds.792/09/5 doszukiwać się nie tylko jakiegokolwiek sprzeczności z jego zeznaniami złożonymi w niniejszej sprawie w odniesieniu do B. P., lecz wręcz przeciwnie, jego relacje w obu postępowaniach logicznie ze sobą korespondują czyniąc zarzut i twierdzenia apelacji w tym zakresie całkowicie chybionymi.

Kontrola odwoławcza zaskarżonego wyroku w odniesieniu do oskarżonego B. P. wykazała jedynie na konieczność zmiany zaskarżonego wyroku w stosunku do tego oskarżonego przez powołanie w podstawie prawnej skazania art. 56 ust 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, stosownie do art. 4 § 1 k.k., w brzmieniu ustawy obowiązującym w czerwcu 2009 r. W przypadku przestępstw rozciągniętych w czasie dla zastosowania reguł wynikających z art. 4 § 1 k.k. istotna jest bowiem końcowa data czynu.

Odnosząc się do orzeczenia o karze stwierdzić należy, że kary pozbawienia wolności i grzywny orzeczone za przypisany oskarżonemu P. czyn nie mogą być uznane za rażąco niewspółmierne (surowe) w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. Wprawdzie oskarżony P. jest osobą dotychczas niekaraną, a Sąd Rejonowy nietrafnie powołał jako okoliczność obciążającą nieprzyznanie się oskarżonego, podobnie jak w przypadku pozostałych oskarżonych, do popełnienia zarzucanego mu czynu, jednakże powołane przez ten Sąd pozostałe okoliczności obciążające, w tym znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu, nie dają podstaw do uznania orzeczonych, w strefie oscylującej w dolnej wysokości ustawowego zagrożenia, kar pozbawienia wolności i grzywny, za mogące podlegać korekcie w oparciu o przepis art. 438 pkt 4 k.p.k. Apelacja obrońcy oskarżonego P. nie dostarczyła argumentów, które poza wskazanymi wyżej zmianami w zakresie kwalifikacji prawnej czynu, skutecznie podważałyby stanowisko Sądu I instancji w stosunku do tego oskarżonego.

Odnosnie apelacji obrońcy oskarżonego G. M. (1) kontrola instancyjna orzeczenia w tym zakresie prowadzi do wniosku, że skarżąca kwestionuje sądową ocenę dowodów i będące jej pochodną ustalenia faktyczne, lecz w istocie jej wywody sprowadzają się do subiektywnej polemiki i przedstawiania własnych poglądów nie wskazując jakich to uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania przy ocenie materiału dowodowego dopuścił się Sąd I instancji. Sąd meriti w tym zakresie dysponował wystarczającym materiałem dowodowym, dokonał jego kompleksowej oceny i przekonująco uzasadnił dlatego zeznania świadka R. K. (1) mogą w tym przypadku stanowić podstawę ustaleń oraz z jakich przyczyn wyjaśnienia oskarżonego G. M. (1) oraz zeznania świadka A. B. (1) nie zasługują na wiarę i nie mogą być podstawą ustaleń. Polemiczne twierdzenia apelacji odwołują się do prezentowanej przez oskarżonego G. M. (1) linii obrony, który negował w ogóle znajomość z R. K. (1), co zasadnie zostało odrzucone przez Sąd meriti jako niewiarygodne. Argumentacja Sądu Rejonowego w tym zakresie zasługuje na aprobatę i nie zachodzi potrzeba jej ponownego przytaczania. Podkreślić jedynie należy, że trudno logicznie przyjąć, iż świadek R. K. (1) nie znał oskarżonego G. M. (1) przed przedmiotową transakcją. Świadek R. K. (1) niezależnie od opisu przedmiotowej transakcji kupna sprzedaży kokainy, konsekwentnie opisywał szereg szczegółów charakteryzujących oskarżonego M., w tym miejsce zamieszkania, które potrafił wskazać w czasie wizji lokalnej i stan rodzinny, co odpowiada rzeczywistym faktom w tym zakresie, okoliczności jego poznania, jak też dlatego skontaktował A. B. (1) akurat z oskarżonym M. oraz znał miejsce pochodzenia kokainy, którą dysponował oskarżony M.. Są to niewątpliwie okoliczności charakteryzujące oskarżonego G. M. (1), których nie mógłby poznać, gdyby nie spotykał się z nim i nie pośredniczył w transakcji między oskarżonym M. a A. B. (1). Fakt nierozpoznania oskarżonego M. na zdjęciu w materiale poglądowym w żadnym razie nie dyskwalifikuje relacji R. K. (1), skoro następnie świadek ten widząc osobę oskarżonego w naturze bez problemu go rozpoznał. Sąd Rejonowy wykazał z jakich przyczyn poczynionym ustaleniom w odniesieniu do oskarżonego G. M. (1) nie przeczą zeznania przesłuchanego w niniejszym postępowaniu w charakterze świadka A. B. (1). Podobnie trafnie Sąd meriti przyjął, że zeznania świadka M. G. (2) w żadnym razie nie wykluczają dokonania jednorazowej transakcji obrotu kokainą. Chybiony jest przy tym zarzut apelacji obrońcy oskarżonego M. o oddaleniu wniosku dowodowego dotyczącego wykonania badań wariograficznych, bowiem dowód ten jest zupełnie nieprzydatny do stwierdzenia okoliczności, na jaką miałyby być przeprowadzony. Apelacja obrońcy oskarżonego G. M. (1), poza subiektywną polemiką z ocenami i ustaleniami Sądu meriti, nie przedstawiła argumentów, które mogłyby je skutecznie

podważyć. Podnieść przy tym należy, iż wbrew zarzutowi apelacji Sąd Rejonowy orzekł o kosztach obrony z urzędu (pkt XXXIII zaskarżonego wyroku)

Kontrola odwoławcza zaskarżonego wyroku w odniesieniu do oskarżonego G. M. (1) wykazała jedynie na konieczność zmiany zaskarżonego wyroku w stosunku do tego oskarżonego przez powołanie w podstawie prawnej skazania art. 56 ust 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, stosownie do art. 4 § 1 k.k., w brzmieniu ustawy obowiązującym w czerwcu 2006 r.

Kontrolując zaskarżony wyrok w zakresie orzeczenia o karze w stosunku do oskarżonego G. M. (2) Sąd Okręgowy uznał, że wymierzonych kar pozbawienia wolności i grzywny nie można uznać za rażąco niewspółmierne (surowe) w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. Wprawdzie Sąd Rejonowy błędnie powołał jako okoliczność obciążającą nieprzyznanie się oskarżonego, podobnie jak w przypadku pozostałych oskarżonych, do popełnienia zarzucanego mu czynu, jednakże powołane przez ten Sąd pozostałe okoliczności obciążające, w tym znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu, jak też uprzednia karalność oskarżonego M., przy braku istotnych dla wymiaru kary okoliczności łagodzących, nie dają podstaw do uznania orzeczonych, w strefie oscylującej w dolnej wysokości ustawowego zagrożenia, kar pozbawienia wolności i grzywny, za mogące podlegać korekcie w oparciu o przepis art. 438 pkt 4 k.p.k. Apelacja obrońcy oskarżonego M. nie dostarczyła argumentów, które poza wskazanymi wyżej zmianami w zakresie kwalifikacji prawnej, skutecznie podważałyby orzeczenie Sądu I instancji w stosunku do tego oskarżonego.

Odnośnie apelacji obrońcy oskarżonego D. J. stwierdzić należy, że chybiony jest stawiany przez nią zarzut obrazy przepisów postępowania – art. 366 § 1 k.p.k. Wbrew temu zarzutowi i twierdzeniom apelacji Sąd Rejonowy prawidłowo przeprowadził postępowanie w części dotyczącej tego oskarżonego, dysponował w tej mierze pełnym materiałem dowodowym, który poddał kompleksowej analizie, nie wykraczającej poza ramy art. 7 k.p.k. i w oparciu o nią poczynił trafne ustalenia faktyczne co do winy oskarżonego D. J. w zakresie zarzucanego mu czynu. Obrońca oskarżonego upatruje niewyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności sprawy w niewyjaśnieniu sprzeczności w zeznaniach świadka D. D. złożonych w postępowaniu przygotowawczym i na rozprawie głównej, jednakże nie zauważa, że Sąd I instancji odniósł się do rozbieżności w zeznaniach świadka D. D. i wskazał którym jego relacjom i dlaczego dał wiarę, a którym i z jakich przyczyn tego waloru odmówił. Skarżący nie dostrzega również, że relacje świadka D. D. złożone w postępowaniu przygotowawczym korespondowały logicznie z zeznaniami świadka M. R. (2), który rozpoznał oskarżonego J. i konsekwentnie zeznawał na temat jego udziału w obrocie heroiną, którą on razem z D. D. od niego nabywali w celu dalszej odsprzedaży. Autor apelacji nie przedstawił żadnych argumentów, które poddawałyby w wątpliwość zeznanie świadka M. R. (2) wskazujące jednoznacznie na popełnienie przez oskarżonego D. J. zarzucanego mu czynu. Wbrew sugestiom apelacji trudno fakt zatrzymania D. D. przez funkcjonariuszy CBS w okolicznościach, które wymagały użycia siły traktować jako wywarcie presji na treść jego relacji i skłonienie go w ten sposób do złożenia nieprawdziwych zeznań obciążających oskarżonego D. J.. Różnice w relacjach świadka D. D. w postępowaniu przygotowawczym i na rozprawie w powiązaniu z faktem leczenia psychiatrycznego związanego z używaniem narkotyków, przy uwzględnieniu treści jego depozycji nie stanowią podstawy do istnienia wątpliwości co do jego zdolności percepcyjnych i odtwarzania spostrzeżeń i nie wymagały przesłuchania go z udziałem biegłego psychologa czy psychiatry. Rozbieżności w zeznaniach tego świadka wymagały natomiast oceny, stosownie do reguł określonych w art. 7 k.p.k., co Sąd Rejonowy uczynił ustosunkowując się do jego relacji i określając którym z nich przyznaje walor wiarygodności, a którym tego przymiotu odmawia. Apelacja, poza polemiką ze stanowiskiem Sądu I instancji w zakresie oceny dowodów obciążających oskarżonego J., nie przedstawiła argumentów, które skutecznie podważałyby stanowisko Sądu I instancji w zakresie oceny dowodów i poczynionych ustaleń co do winy tego oskarżonego.

Kontrola instancyjna zaskarżonego wyroku w odniesieniu do oskarżonego D. J. wykazała jedynie na konieczność zmiany zaskarżonego wyroku w stosunku do tego oskarżonego przez powołanie w podstawie prawnej skazania art. 56 ust 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, stosownie do art. 4 § 1 k.k., w brzmieniu ustawy obowiązującym na dzień 29 czerwca 2010 r.

Co się tyczy orzeczenia o karze w stosunku do oskarżonego D. J. to wymierzonych kar pozbawienia wolności i grzywny nie można uznać za rażąco niewspółmierne (surowe) w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. Wprawdzie Sąd Rejonowy nietrafnie powołał jako okoliczność obciążającą nieprzyznanie się oskarżonego, podobnie jak w przypadku pozostałych oskarżonych, do popełnienia zarzucanego mu czynu, jednakże powołane przez ten Sąd pozostałe okoliczności obciążające, w tym znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu, jak też uprzednia karalność oskarżonego J. za przestępstwo z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, przy braku istotnych dla wymiaru kary okoliczności łagodzących, nie dają podstaw do uznania orzeczonych, w strefie oscylującej w dolnej wysokości ustawowego zagrożenia, kar pozbawienia wolności i grzywny, za mogące podlegać korekcie w oparciu o przepis art. 438 pkt 4 k.p.k. Trudno zatem skutecznie kwestionować również orzeczenie o karze wobec oskarżonego D. J..

Co do apelacji obrońców oskarżonych M. P. (1), Ł. E., M. T. (1), D. L. i M. O. (1).

Jak już podniesiono we wstępnych rozważaniach na sądzie orzekającym spoczywa obowiązek przeprowadzenia postępowania dowodowego w sposób wyczerpujący, przy czym przy gromadzeniu dowodów muszą być uwzględnione okoliczności przemawiające zarówno za, jak i przeciw oskarżonym i dopiero tak zebrany pełny materiał dowodowy może stanowić przedmiot wnikliwej analizy i oceny w granicach zakreślonych przez art. 7 k.p.k., a poczynione w oparciu ujawnione w toku rozprawy dowody ustalenia faktyczne nie mogą wykazywać błędów logicznych (błędności rozumowania i wnioskowania), przy czym stosownie do art. 410 k.p.k. podstawę wyroku może stanowić tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, co oznacza, że sąd winien mieć na uwadze wszystkie istotne dla sprawy okoliczności.

Kontrola odwoławcza zaskarżonego wyroku wykazała, że Sąd Rejonowy w zakresie dotyczącym oskarżonych M. P. (1), Ł. E., M. T. (1), D. L. i M. O. (1) nie spełnił wskazanych wyżej wymogów wyczerpującego przeprowadzenia postępowania dowodowego i swe rozstrzygnięcie oparł na niepełnym materiale dowodowym, a tym samym oceniając go nie uwzględnił całokształtu okoliczności istotnych dla prawidłowego wyrokowania. Uchybienia te słusznie stanowiły przedmiot zarzutów apelacji obrońców oskarżonych M. P. (1), Ł. E., M. T. (1), D. L., jak też wobec analogicznej sytuacji w odniesieniu do oskarżonego M. O. (1) zostały wzięte pod uwagę przez Sąd Okręgowy przy rozpoznawaniu apelacji dotyczącej tego oskarżonego. Sąd Rejonowy oparł swoje orzeczenie co do wskazanych oskarżonych na zeznaniach świadka R. K. (1) oraz świadka M. R. (2). Wprawdzie, jak już wyżej wskazano, nie można a priori zakładać wiarygodności lub niewiarygodności ich depozycji, to w każdym przypadku tej oceny należy dokonać indywidualnie i analizować je przez pryzmat innych możliwych do przeprowadzenia dowodów. O ile w przypadku wskazanych wcześniej oskarżonych M., H., P., J. i M. Sąd meriti dysponował pełnym materiałem dowodowym, o tyle w odniesieniu do oskarżonych M. P. (1), Ł. E., M. T. (1), D. L. i M. O. (1) wymóg ten nie został spełniony. Sąd Rejonowy nie tylko nie przesłuchał, lecz nie poczynił nawet żadnych starań w celu przesłuchania osób, które uczestniczyły lub miały związek z czynami zarzucanymi każdemu z wyżej wskazanych oskarżonych i to w dodatku takich, które zostały wymienione w opisach zarówno zarzucanych, jak i przypisanych im czynów, bez poczynienia ustaleń czy osoby czyny te popełniły. Dotyczy to Ł. L., M. O. (2), M. O. (3), G. K., jak też B. D. (2), która razem z S. K. (1) miała być jednym z nabywców narkotyków m.in. od oskarżonego Ł. E.. Sąd Rejonowy znając personalia tych osób nie podjął żadnych czynności w celu wezwania ich i przesłuchania na okoliczności dotyczące czynów zarzucanych oskarżonym, zwłaszcza że w stosunku do części z nich toczyły się inne postępowania karne, bądź odbywały one karę (Ł. L.) i możliwe było uzyskanie aktualnych adresów ich miejsc pobytu. Tego rodzaju sposób procedowania Sądu I instancji sprawił, że materiał dowodowy, jakim dysponował w zakresie dotyczącym wskazanych oskarżonych był niepełny, a tym samym przy weryfikacji istniejących w tej mierze dowodów, Sąd ten naruszając wskazania wynikające z art. 366 § 1 k.p.k. i art. 410 k.p.k. nie uwzględnił przy orzekaniu całokształtu okoliczności. Przedstawione uchybienia przepisom prawa procesowego niewątpliwie mogły mieć wpływ na treść wyroku i powodują, że zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonych M. P. (1), Ł. E., M. T. (1), D. L. i M. O. (1) należało uchylić i sprawę w tym zakresie przekazać do ponownego rozpoznania. W przypadku oskarżonych M. O. (1) i D. L. mimo, że wskazane uchybienia w zakresie niepełnego zebrania materiału dowodowego dotyczyły tylko jednego z dwóch zarzucanych każdemu z nich czynów, uchyleniu podlega całe orzeczenie ich dotyczące, bowiem w istocie zachowania będące przedmiotem stawianych im zarzutów stanowią w każdym przypadku jedno przestępstwo. Sąd Okręgowy stosownie do art. 436 k.p.k. ograniczył rozpoznanie apelacji

obrońców czterech pierwszych oskarżonych tylko do tego uchybienia, które w przypadku oskarżonego M. O. (1), wobec analogicznej sytuacji, zostało uwzględnione z urzędu (art. 440 k.p.k.). Rozpoznanie bowiem pozostałych zarzutów apelacji byłoby w tej sytuacji przedwczesne.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy w zakresie uchylenia dotyczącego wskazanych wyżej oskarżonych Sąd Rejonowy przeprowadzi wyczerpujące postępowanie dowodowe, w tym podejmie czynności zmierzające do przesłuchania w charakterze świadków Ł. L., M. O. (2), M. O. (3), G. B. D. na okoliczności dotyczące zarzutów stawianym poszczególnym oskarżonym, jak też przeprowadzi inne dowody, których potrzeba wyłoni się ewentualnie w toku przewodu sądowego, po czym podda ocenie i weryfikacji, stosownie do wymogów art. 7 k.p.k., pełny materiał dowodowy i dopiero w oparciu o taką analizę dokona niewadliwych ustaleń faktycznych, a swoje stanowisko, w przypadku wniosku o uzasadnienie wyroku, umotywuje stosownie do wymogów określonych w art. 424 k.p.k. W przypadku przyjęcia winy któregośkolwiek z oskarżonych rozważy kwestie: prawidłowego opisu przypisanych im czynów, w tym możliwości zawarcia w tych opisach personaliów osób, które nie były oskarżone w tej sprawie lub co do których nie zapadło rozstrzygnięcie w innym postępowaniu, prawidłowego i nie alternatywnego sformułowania czynności wykonawczych, jak również w każdym z przypadków rozważy kwestię właściwej kwalifikacji prawnej.

Co się tyczy apelacji obrońcy oskarżonej M. A. P..

Apelacja ta trafnie podnosi zarzut obrazy prawa materialnego – art. 62 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i w związku z tym na uwzględnienie zasługuje jej wniosek o zmianę wyroku przez uniewinnienie oskarżonej

Sąd I instancji nie dostrzegł, że w opisie czynów zarzucanych oskarżonej M. A. P. w pkt XXIII – XXVI aktu oskarżenia, które, jedynie ze zmianą czasokresu czynu zarzucanego w pkt XXVI, zostały przypisane tej oskarżonej brak jest podstawowego znamienia przestępstwa określonego w art. 62 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Czynność sprawcza jest określona w tych przepisach to posiadanie wbrew przepisom ustawy środków odurzających lub substancji psychotropowych.

Zgodnie z utrwaloną linią orzecniczą Sądu Najwyższego, odnoszącą się do prawidłowego sformułowania wyroku, wyrokowe ustalenie czynu przypisanego powinno obejmować wszystkie elementy czynu mające znaczenie dla prawidłowej kwalifikacji prawnej, zatem powinno zawierać wskazanie czasu i miejsca jego popełnienia oraz wszystkie elementy zachowania sprawcy wypełniające ustawowe znamiona czynu zabronionego (por. wyrok SN z dnia 26 stycznia 2011 r., IV KK 326/11, LEX nr 1119563, postanowienie z dnia 4 lutego 2008 r., V KK 245/07, LEX nr 361543 oraz wyroki: z dnia 22 października 2009 r., IV KK 111/09, LEX nr 550462; z dnia 23 czerwca 2010 r., III KK 373/09, LEX nr 598844).

W niniejszej sprawie prokurator skierował akt oskarżenia, a Sąd Rejonowy kwestionowanym wyrokiem przypisał oskarżonej M. A. P. popełnienie czynów zarzucanych jej w pkt XXIII – XXVI aktu oskarżenia, które miały polegać na wielokrotnym nabywaniu w porcjach środków odurzających w postaci heroiny, co nie wypełnia znamion przestępstwa określonego w art. 62 ust 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, bowiem jego znamieniem jest posiadanie takich środków. Podkreślić przy tym należy, że wyrok skazujący stosownie do art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. powinien zawierać dokładne określenie przypisanego oskarżonemu czynu i jego kwalifikację prawną.

W świetle powyższych okoliczności stwierdzić należy, że zaskarżone orzeczenie w stosunku do oskarżonej M. A. P. zapadło z rażącym naruszeniem prawa procesowego - art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. i niewątpliwie miało istotny wpływ na jego treść. Skoro czyny zarzucane oskarżonej w akcie oskarżenia i przypisane zaskarżonym wyrokiem nie zawierały w opisie niezbędnego znamienia czynu zabronionego określonego w art. 62 ust 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii to tym samym czyny te nie wypełniały znamion czynu zabronionego, co zgodnie z art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. stanowi ujemną przesłankę procesową. Jeżeli stwierdzenie okoliczności wymienionych w tym przepisie nastąpi po rozpoczęciu przewodu sądowego to wówczas sąd wydaje wyrok uniewinniający. Sąd meriti mógł wprawdzie dokonać zmiany opisu czynów przypisanych oskarżonej w taki sposób, by uwzględniając poczynione ustalenia faktyczne zawierały one niezbędne znamiona przypisanych jej występków określonych w art. 62 ust. 1 lub

2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, jednakże tego nie uczynił i przypisał oskarżonej zachowania – nabywanie narkotyków, które z uwagi na brak koniecznego znamienia z art. 62 ust 1 i 2 cytowanej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii nie stanowią przestępstwa. Skoro opis czynów przypisanych oskarżonej M. A. P. w pkt XXIX części dyspozytywnej wyroku (czyny XXIII – XXVI aktu oskarżenia) nie zawierał wskazanego wyżej niezbędnego znamienia określającego czynność wykonawczą to z uwagi na kierunek apelacji i wynikający z niego zakaz reformationis in peius skutkowało to zmianą zaskarżonego wyroku w tej części i uniewinnieniem tej oskarżonej od popełnienia czynów zarzucanych jej w pkt XXIII – XXVI aktu oskarżenia.

Na marginesie jedynie należy podnieść, niezależnie od braku wskazanego koniecznego znamienia, że zarówno wskazane zarzuty aktu oskarżenia, jak i czyny przypisane w tym zakresie oskarżonej P., były sformułowane nieprawidłowo. Jak już podniesiono przepis art. 62 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii penalizuje działania przestępcze polegające na niezgodnym z ustawą posiadaniu środków odurzających lub substancji psychotropowych. Posiadanie jest stanem faktycznym, polegającym na rzeczywistym dysponowaniu określonym przedmiotem, co w realiach niniejszej sprawy odnieść należy do środka odurzającego. Przystępstwo to jest zaliczane do przestępstw trwałych, a zatem przy ustaleniu czy oskarżona posiadała znaczne ilości środków odurzających nie należy kierować się sumą posiadanych przez oskarżoną środków odurzających na przestrzeni określonego czasu, lecz kierować się należy faktyczną ilością posiadanych przez oskarżoną środków odurzających w konkretnym czasie. Sąd meriti natomiast ustalając ilość środków odurzających posłużył się zabiegiem matematycznym dodając nabywane przez oskarżoną sukcesywnie ilości narkotyku, który po każdorazowym nabyciu używała, a tym samym, nawet w przypadku prawidłowego określenia czynności wykonawczej, nie można byłoby przyjąć, że przypisane jej ilości posiadała przez cały okres wymieniony w zarzutach.

Niezależnie od kwestii prawidłowości sformułowania zarzutów apelacji obrońcy oskarżonej M. P. w zakresie czynu zarzucanego w pkt XXVII i przypisanego jej w pkt XXIX części dyspozytywnej wyroku to przeprowadzona kontrola odwoławcza wykazała, że Sąd I instancji dokonał w tym zakresie błędnych ustaleń faktycznych, które miały wpływ na treść rozstrzygnięcia. Oskarżonej w akcie oskarżenia zarzucono, a następnie zaskarżonym wyrokiem przypisano posiadanie w dniu 8 października 2009 r. o, 93 grama heroiny, przy czym była to porcja, która została odrzucona pod dywanik w samochodzie przez M. M. (3) i tam następnie w wyniku przeszukania została znaleziona. Była to więc porcja narkotyku, która była w posiadaniu M. M. (3), a nie oskarżonej M. P.. Wprawdzie ta porcja heroiny została nabyta przez oskarżoną i niezwłocznie przekazana M. M. (3), jednakże to ta ostatnia była w jej posiadaniu. Można by wprawdzie rozważyć czy opisane zachowanie oskarżonej nie wypełnia znamion odpłatnego czy nieodpłatnego udzielenia narkotyku lub ułatwieniu jego użycia, a więc czynów wypełniających dyspozycje art. 58 lub 59 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, jednakże wobec kierunku apelacji tego rodzaju ustalenie byłoby sprzeczne z określonym w art. 434 § 1 k.p.k. zakazem reformationis in pius. Bezspornym jest ponadto, że oskarżona M. P. (2) nabyła w tym dniu również drugą porcję heroiny, inną niż ta, którą następnie znaleziono w wyniku przeszukania. Ową drugą porcję, jak wynika z poczynionych ustaleń, oskarżona jeszcze w czasie jazdy taksówką, przed zatrzymaniem wyrzuciła przez okno i nie została ona znaleziona. Wprawdzie była to podobna porcja do tej, którą znaleziono i następnie poddano badaniom, jednakże w żadnym razie nie można przyjąć jej tożsamości, w tym wagowej z porcją będącą w posiadaniu M. M. (3). Skoro więc zarzucono, a następnie przypisano oskarżonej posiadanie porcji heroiny, która była w posiadaniu M. M. (3), a nie tej, którą posiadała oskarżona, to na etapie kontroli instancyjnej, przy kierunku apelacji obrońcy oskarżonej niemożliwa była zmiana zaskarżonego wyroku w tym zakresie i przypisanie oskarżonej posiadania tej porcji heroiny, którą ona nabyła dla siebie do użycia i następnie odrzuciła, zwłaszcza, że jak wskazano, nieznaną jest dokładnie jej ilość. Przedstawione okoliczności skutkowały w tej sytuacji zmianą zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonej M. P. również od popełnienia czynu zarzucanego jej w pkt XXVII aktu oskarżenia i przypisanego w pkt XXIX części dyspozytywnej wyroku.

O kosztach sądowych w przypadku oskarżonego P. M. za obie instancje, a odnośnie oskarżonych D. H., B. P., D. J. i G. M. (1) za postępowanie odwoławcze orzeczono na podstawie art. 636 § 2 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. i art. 633 k.p.k. O kosztach sądowych w sprawie w części dotyczącej oskarżonej M. A. P. orzeczono na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k.

Jednocześnie na podstawie § 14 ust. 2 pkt 4 i § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielanej z urzędu orzeczono o wynagrodzeniu za obronę z urzędu oskarżonych: Ł. E., G. M. (1), M. T. (1) i D. L. w postępowaniu odwoławczym wraz z podatkiem VAT.

Mając powyższe okoliczności na uwadze Sąd Okręgowy orzekł jak w dyspozytywnej części wyroku.